

I. Disposicions generals

CAP DE L'ESTAT

21538 *LLEI ORGÀNICA 15/2003, de 25 de novembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.* («BOE» 283, de 26-11-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El Codi penal vigent va ser aprovat mitjançant la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre. El temps transcorregut des de llavors ha posat de manifest que cal dur a terme la seva actualització per abordar noves necessitats sorgides amb l'experiència obtinguda amb la seva aplicació.

La iniciativa reformadora s'ha plantejat en diferents àmbits. Ja el 1998 el Congrés dels Diputats va aprovar una resolució que instava el Consell General del Poder Judicial a estudiar l'aplicació efectiva del Codi penal i detectar els problemes que aquesta comportava. El Consell General esmentat va rendir el seu informe el dia 12 de juliol de 1999 amb l'anàlisi dels aspectes que han plantejat una complexitat més gran en l'aplicació del nou Codi.

Així mateix, el president del Govern, en el discurs d'investidura davant del Congrés dels Diputats, fet el dia 25 d'abril de 2000, va anunciar la reforma del procés penal, del sistema de penes i del control del seu compliment, i la intenció del Govern d'encomanar-ne a una comissió tècnica l'estudi previ corresponent. En compliment d'aquest compromís davant de la Cambra, es va constituir per l'Ordre del ministre de Justícia de 14 de juliol de 2000 una Comissió Tècnica de Reforma del Sistema de Penes al si del Ministeri de Justícia, per dur a terme un estudi sobre el sistema de penes que conté el Codi penal, el seu grau d'aplicació i eficàcia, i la formulació, si s'escau, d'una proposta de reforma legal. La proposta elevada per la Comissió Tècnica fonamenta moltes de les reformes de l'articulat del Codi penal que conté aquesta Llei orgànica.

Juntament amb aquesta proposta, que té per objecte, essencialment, el règim de penes i la seva aplicació, la reforma del Codi penal pretén l'adaptació dels tipus ja existents i la introducció de noves figures delictives, en els termes que es desprenen de les diferents propostes parlamentàries i d'acord amb les preocupacions socials més urgents, a fi d'aconseguir que l'ordenament

penal doni una resposta efectiva a la realitat delictiva actual.

Les reformes del Codi penal que conté aquesta Llei orgànica s'han abordat en el marc d'una revisió parcial, però sistemàtica i coherent, del Codi penal actual. Per aquest motiu, se n'han respectat l'estructura i els principis, la unitat i el sistema del Codi penal de 1995. Per això, les modificacions fetes en un important nombre d'articles responen exclusivament a la inclusió de determinades novetats de caràcter tècnic com són la substitució de les denominacions en pessetes per euros, la inclusió de noves penes, la millora de la sistemàtica, entre altres.

II

Les reformes més destacables en la part general del Codi penal són les següents:

a) La durada mínima de la pena de presó passa de sis a tres mesos, a fi que la pena de privació de llibertat de curta durada pugui complir la seva funció de prevenció general adequada respecte dels delictes de poca importància. Alhora, aquesta durada mínima permet estructurar de manera més adequada la relació existent entre faltes i delictes i l'escala de penalitat aplicable a tots dos.

b) S'estableix en cinc anys la durada de la pena que permet distingir entre la pena greu de presó i la menys greu, amb la qual cosa s'aconsegueix una regulació harmonitzada amb la distribució de competències entre el jutjat penal i l'audiència provincial que preveu la Llei d'enjudiciament criminal, de manera que l'audiència provincial coneix dels delictes castigats amb penes greus i els jutjats penals dels delictes castigats amb penes menys greus.

c) Se suprimeix la pena d'arrest de cap de setmana, l'aplicació pràctica de la qual no ha estat satisfactòria, i se substitueix, segons els casos, per la pena de presó de curta durada —de tres mesos en endavant en els delictes— per la pena de treball en benefici de la comunitat o per la pena de localització permanent, que es crea en aquesta Llei orgànica.

d) La pena de localització permanent és una novetat important que tracta de donar una resposta penal efectiva a determinats tipus delictius i que es basa en l'aplicació de noves mesures que proporciona el desenvolupament de la tecnologia. La configuració d'aquesta pena permet la seva aplicació amb èxit per prevenir conductes típiques constitutives d'infraccions penals lleus, alhora que s'eviten els efectes perjudicials de la reclusió en centres penitenciaris. En relació amb la seva aplicació, es preveu que es compleixi al domicili o en un altre lloc assenyalat pel jutge o tribunal per un període de temps que no pot passar de dotze dies, ja siguin consecutius o els caps de setmana, si el jutge o tribunal sentenciador ho considera més procedent.

e) Es potencia i es millora de manera substantiva l'eficàcia de la pena de treballs en benefici de la comunitat, no solament per la seva aplicació a un nombre

més alt de delictes i faltes, sinó també per la incorporació al Codi penal del règim jurídic del seu incompliment.

f) S'amplia la durada màxima de les penes d'allunyament i de no-aproximació a la víctima, i s'inclou la previsió del seu compliment simultani amb la de presó i fins i tot conclosa la pena, per evitar l'apropament durant els permisos de sortida o altres beneficis penitenciaris o després del seu compliment. S'estableixen separadament les tres modalitats existents en l'actualitat, a fi que es pugui imposar la que correspongui a la verdadera naturalesa del delicte: la prohibició de residir i acudir a determinats llocs, la prohibició d'aproximació a la víctima o altres persones i la prohibició de comunicació amb la víctima o altres persones. I, finalment, es millora tècnicament perquè serveixi amb més eficàcia per a la prevenció i repressió dels delictes i, en especial, per a la lluita contra la violència domèstica, i s'estableix la possible suspensió del règim de visites, comunicació i estada dels fills, així com la prohibició de comunicacions per mitjans informàtics o telemàtics. Aquesta mateixa reforma es fa en la regulació de la mesura de seguretat equivalent.

g) S'introdueixen altres novetats com és l'ampliació de la durada màxima de la pena de privació del dret a la tinença d'armes, que passa de 10 a 15 anys, o l'aclariment de la pena de privació del permís de conducció de vehicles de motor de manera que s'especifica que el condemnat no pot conduir ni vehicles ni ciclomotors quan se li imposi aquesta pena.

h) Es modifica el delicte continuat, de manera que l'autor d'un delicte o falta continuats pot ser castigat amb la pena en la meitat superior, com en l'actualitat, però amb la possibilitat d'arribar a imposar la pena en grau superior en la meitat inferior, atenent les circumstàncies del delicte.

i) En relació amb la suspensió de l'execució, s'introdueix la novetat d'excloure, a aquests efectes, del conjunt de la pena o penes imposades, la pena derivada de l'impagament de la multa.

j) S'introdueixen importants mesures tendents a afavorir la rehabilitació dels qui hagin comès el fet delictiu a causa de la seva dependència de drogues, alcohol o substàncies psicotròpiques. Per a això, es permet obtenir el benefici de la suspensió quan les penes imposades siguin fins de cinc anys, i no només fins tres com passava fins ara. A més, per tal que la mesura sigui eficaç, es millora el règim dels requisits que ha de complir el condemnat, del tractament a què s'ha de sotmetre i de la seva supervisió periòdica. De forma coordinada es preveu que, quan estigui pròxim el venciment de la mesura d'internament per a tractament mèdic o educació especial o de deshabituació, es comuniqui al ministeri fiscal perquè, si escau, insti la declaració d'incapacitat davant de la jurisdicció civil.

k) En relació amb la substitució de les penes, s'inclou com a novetat que, en el cas que les penes no passin de dos anys en relació amb els reus no habituals, puguin ser substituïdes per una multa i treballs en benefici de la comunitat, amb la finalitat de potenciar l'aplicació d'aquesta última modalitat penològica i aconseguir un clar efecte resocialitzador i reeducatiu.

l) S'aborda la responsabilitat penal de les persones jurídiques, ja que s'estableix que quan s'imposi una pena de multa a l'administrador de fet o de dret d'una persona jurídica per fets relacionats amb la seva activitat, aquesta ha de ser responsable del pagament de manera directa i solidària. Així mateix, en els casos de tràfic de drogues, estupefaents o substàncies psicotròpiques, es preveu la possibilitat que si el delicte s'ha comès a través d'una societat o organització, aquesta, a més de poder ser clausurada, suspesa en la seva activitat, dissolta o intervinguda, pugui ser privada del dret a obtenir beneficis fiscals i els seus béns puguin ser objecte de comís.

m) Es modifica l'àmbit i l'abast del comís, a fi d'evitar que la comissió del delicte pugui produir el més mínim enriquiment per als seus autors i partícips, com també millorar la repressió dels delictes, en especial de narcotràfic i blanqueig de diners. Per a això s'estén el comís als béns, mitjans o instruments amb els quals s'hagi preparat el delicte i als guanys que en provinguin, siguin quines siguin les transformacions que hagin pogut experimentar, fins i tot si s'han transmès a un tercer, llevat que aquest els hagi rebut legalment de bona fe. També s'incorpora el comís de béns per valor equivalent i es preveu la possibilitat que ho acordi el tribunal, fins i tot quan no s'imposi una pena a algun dels imputats perquè està exempt de responsabilitat criminal.

n) En relació amb la multa s'introdueixen diverses modificacions, que tenen com a objectius principals la seva coordinació amb la pena de presó, la seva adaptació a la verdadera situació econòmica i familiar del condemnat i la seva imposició atenent la verdadera naturalesa del delicte. Aquestes modificacions respecten el model del Codi penal actual, tant en termes generals, quant als casos en els quals configura la multa com una alternativa a la presó, com quant a la proporcionalitat de dos dies de multa per un de presó.

ñ) Finalment, s'introdueixen determinades reformes tècniques que afecten, entre altres, el concepte de reu habitual, l'extinció de responsabilitat criminal, els terminis de prescripció dels delictes i la cancel·lació dels antecedents penals.

III

Pel que fa a la reforma de la part especial del Codi penal, les modificacions es poden estructurar entorn de dues categories: les que es refereixen als criteris generals sobre la penalitat que s'ha d'imposar en cada cas, que són, principalment, conseqüència de les modificacions anteriors de la part general, i les que es refereixen a tipus delictius nous.

Les primeres s'han introduït tenint en compte els principis de proporcionalitat, coherència i respecte a la sistemàtica que presideixen aquesta reforma, tenint en compte, en casos concrets, per imposar la penalitat corresponent les circumstàncies socials, econòmiques i culturals.

Quant als delictes, es poden destacar les modificacions següents:

a) Els delictes contra la llibertat i la indemnitat sexual es modifiquen per impedir interpretacions que impedeixin penar determinades conductes d'una gravetat especial.

b) Respecte als delictes relatius a la corrupció de menors, s'ha abordat una important reforma del delicte de pornografia infantil, endurant les penes, millorant la tècnica en la descripció de les conductes i introduint tipus com la possessió per al propi ús del material pornogràfic en què s'hagin utilitzat menors o incapaços o els casos de l'anomenada pornografia infantil virtual.

c) En els delictes d'injúries i calúmnies contra un funcionari públic o una autoritat administrativa o un agent d'aquesta s'ha establert, d'acord amb un important sector de la doctrina, que puguin ser perseguïdes d'ofici quan sigui sobre fets concernents a l'exercici dels seus càrrecs.

d) Els delictes d'incompliment d'obligacions derivades dels convenis judicialment aprovats o resolucions judicials en els casos de separació legal, divorci, declaració de nul·litat del matrimoni, procés de filiació o procés d'aliments a favor dels fills es mantenen i s'incorpora una falta per al cas de les conductes de gravetat ínfima, en aquest últim cas incloent-hi qualsevol incompliment

d'obligacions no només les que tinguin contingut econòmic.

e) Els delictes contra la propietat intel·lectual i industrial són objecte d'un agreujament de la pena i, en tot cas, de la millora tècnica de la seva tipificació, d'acord amb la realitat social, la configuració del tipus delictiu i la seva repercussió en la vida econòmica i social. Per això, també desapareix el requisit de la persecució d'aquests delictes a instància de la víctima, de manera que a partir d'ara es poden perseguir d'ofici.

f) S'incorporen les figures delictives relacionades amb l'accés als serveis de radiodifusió sonora o televisiva o serveis interactius prestats a distància per via electrònica, i es fa una regulació minuciosa de les conductes que atempten directament i greument contra la prestació d'aquests serveis, i es castiga la manipulació dels equips de telecomunicació, com en el cas dels telèfons mòbils. Amb això es tracta de donar resposta als fenòmens delictius sorgits entorn del fenomen de la incorporació massiva de les tecnologies de la informació i de la comunicació a tots els sectors socials.

g) Es duen a terme determinades modificacions en els tipus delictius que afecten el medi ambient, béns jurídics especialment protegits i objecte d'una creixent preocupació social.

h) El maltractament d'animals domèstics es configura com a delicte quan la conducta sigui greu, i es manté la falta únicament per als casos lleus. Així mateix, s'introdueix com a falta l'abandonament d'animals.

i) Els delictes contra la salut pública han estat objecte d'una millora tècnica modificant-ne la descripció, la determinació dels diferents casos agreujats i atenuats, amb les seves corresponents conseqüències en la pena, i l'ampliació de l'abast de la figura del comís. S'amplia sensiblement la projecció de la responsabilitat penal sobre les persones jurídiques i s'estableix un agreujament de la pena quan les conductes tinguin lloc en centres docents, en centres, establiments o unitats militars, en centres penitenciaris o en centres de deshabituació o rehabilitació o en les seves proximitats, com també quan el culpable hagi emprat violència o hagi exhibit o emprat armes per cometre el fet.

j) Les perturbacions de l'ordre en ocasió de la celebració d'esdeveniments o espectacles amb assistència d'un gran nombre de persones són objecte d'una atenció especial, se n'estableixen tipus específics i es preveu la imposició de la pena de privació d'acudir a esdeveniments o espectacles de la mateixa naturalesa d'aquells en els quals hagi intervingut el condemnat, per un temps superior fins a tres anys a la pena de presó imposada.

k) Es defineixen i es regulen els delictes que permeten coordinar la nostra legislació interna amb les competències del Tribunal Penal Internacional.

l) En matèria de faltes la reforma ha tingut per objecte, principalment, substituir la desapareguda pena d'arrest de cap de setmana. Com ja s'ha dit, aquesta substitució s'ha fet mitjançant la nova pena de localització permanent, que té l'origen en l'antic arrest domiciliari, la pena de realització de treballs per a la comunitat i la pena de presó de curta durada.

m) S'estableix, com s'ha assenyalat, una falta de maltractament d'animals quan la conducta sigui molt lleu i no tinguin les conseqüències previstes per al delicte. Passa el mateix en relació amb la perturbació de l'ordre en els actes públics o espectacles esportius o culturals i amb determinades conductes lleus contràries al medi ambient.

Article únic. *Modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.*

Primer. Es modifica l'article 31, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui actuï com a administrador de fet o de dret d'una persona jurídica, o en nom o representació legal o voluntària d'un altre, respon personalment, encara que no hi concorrin les condicions, les qualitats o les relacions que la corresponent figura de delicte o falta requereix per poder ser-ne subjecte actiu, si aquestes circumstàncies es donen en l'entitat o la persona en nom o representació de la qual actua.

2. En aquests casos, si s'imposa en sentència una pena de multa a l'autor del delicte, és responsable del seu pagament de manera directa i solidària la persona jurídica en nom de la qual o per compte de la qual va actuar.»

Segon. Es modifiquen els apartats 2, 3, 4 i 6 de l'article 33, que queden redactats de la manera següent:

«2. Són penes greus:

- a) La presó superior a cinc anys.
- b) La inhabilitació absoluta.
- c) Les inhabilitacions especials per un temps superior a cinc anys.
- d) La suspensió de feina o càrrec públic per un temps superior a cinc anys.
- e) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors per un temps superior a vuit anys.
- f) La privació del dret a tenir i portar armes per un temps superior a vuit anys.
- g) La privació del dret a residir en determinats llocs o a anar-hi, per un temps superior a cinc anys.
- h) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, per un temps superior a cinc anys.
- i) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, per un temps superior a cinc anys.

3. Són penes menys greus:

- a) La presó de tres mesos fins a cinc anys.
- b) Les inhabilitacions especials fins a cinc anys.
- c) La suspensió de feina o càrrec públic fins a cinc anys.
- d) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors d'un any i un dia a vuit anys.
- e) La privació del dret a tenir i portar armes d'un any i un dia a vuit anys.
- f) La privació del dret a residir en determinats llocs o a anar-hi, per un temps de sis mesos a cinc anys.
- g) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, per un temps de sis mesos a cinc anys.
- h) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, per un temps de sis mesos a cinc anys.
- i) La multa de més de dos mesos.
- j) La multa proporcional, de qualsevol quantia.
- k) Els treballs en benefici de la comunitat de 31 a 180 dies.

4. Són penes lleus:

- a) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors de tres mesos a un any.
- b) La privació del dret a tenir i portar armes de tres mesos a un any.
- c) La privació del dret a residir en determinats llocs o a anar-hi, per un temps inferior a sis mesos.

d) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, per un temps d'un mes a menys de sis mesos.

e) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, per un temps d'un mes a menys de sis mesos.

f) La multa de 10 dies a dos mesos.

g) La localització permanent.

h) Els treballs en benefici de la comunitat d'un a 30 dies.

6. Les penes accessòries tenen la durada que respectivament tingui la pena principal, excepte el que disposin expressament altres preceptes d'aquest Codi.»

Tercer. Es modifica l'article 35, que queda redactat de la manera següent:

«Són penes privatives de llibertat la presó, la localització permanent i la responsabilitat personal subsidiària per impagament de multa.»

Quart. Es modifica l'apartat 1 de l'article 36, que queda redactat de la manera següent:

«1. La pena de presó té una durada mínima de tres mesos i màxima de 20 anys, llevat del que excepcionalment disposin altres preceptes del present Codi.

El seu compliment, així com els beneficis penitenciaris que suposin un escurçament de la condemna, s'han d'ajustar al que disposen les lleis i aquest Codi.»

Cinquè. Es modifica l'article 37, que queda redactat de la manera següent:

«1. La localització permanent té una durada de fins a 12 dies. El seu compliment obliga el penat a romandre al seu domicili o en un lloc determinat fixat pel jutge en sentència.

2. Si el reu ho sollicita i les circumstàncies ho aconsellen, oït el ministeri fiscal, el jutge o tribunal sentenciador pot acordar que la condemna es compleixi durant els dissabtes i els diumenges o de forma no continuada.

3. Si el condemnat incompleix la pena, el jutge o tribunal sentenciador ha de deduir testimoni per procedir de conformitat amb el que disposa l'article 468.»

Sisè. Es modifica l'article 39, que queda redactat de la manera següent:

«Són penes privatives de drets:

a) La inhabilitació absoluta.

b) Les d'inhabilitació especial per a feina o càrrec públic, professió, ofici, indústria o comerç, o altres activitats determinades en aquest Codi, o dels drets de pàtria potestat, tutela, guarda o curatela, dret de sufragi passiu o qualsevol altre dret.

c) La suspensió de feina o càrrec públic.

d) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

e) La privació del dret a tenir i portar armes.

f) La privació del dret a residir en determinats llocs o a anar-hi.

g) La prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal.

h) La prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal.

i) Els treballs en benefici de la comunitat.»

Setè. Es modifica l'article 40, que queda redactat de la manera següent:

«1. La pena d'inhabilitació absoluta té una durada de sis a 20 anys; les d'inhabilitació especial, de tres mesos a 20 anys, i la de suspensió de feina o càrrec públic, de tres mesos a sis anys.

2. La pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors, i la de privació del dret a tenir i portar armes tenen una durada de tres mesos a 10 anys.

3. La pena de privació del dret a residir en determinats llocs o a anar-hi té una durada de fins a 10 anys. La prohibició d'aproximar-se a la víctima o als seus familiars o altres persones, o de comunicar-s'hi, té una durada d'un mes a 10 anys.

4. La pena de treballs en benefici de la comunitat té una durada d'un dia a un any.

5. La durada de cada una d'aquestes penes és la que preveuen els apartats anteriors, llevat del que excepcionalment disposin altres preceptes d'aquest Codi.»

Vuitè. Es modifica l'article 42, que queda redactat de la manera següent:

«La pena d'inhabilitació especial per a feina o càrrec públic produeix la privació definitiva de la feina o càrrec sobre el qual recaigui, encara que sigui electiu, i dels honors que li siguin annexos. Produeix, a més, la incapacitat per obtenir la feina o càrrec o altres d'anàlegs, durant el temps de la condemna. En la sentència s'han d'especificar les feines, els càrrecs i els honors sobre els quals recau la inhabilitació.»

Novè. Es modifica l'article 46, que queda redactat de la manera següent:

«La inhabilitació especial per a l'exercici de la pàtria potestat, tutela, curatela, guarda o acolliment, priva el penat dels drets inherents a la primera, i suposa l'extinció de les altres, així com la incapacitat per obtenir nomenament per a aquests càrrecs durant el temps de la condemna. El jutge o tribunal pot acordar aquesta pena respecte de tots o d'algun dels menors que estiguin a càrrec del penat, en consideració a les circumstàncies del cas.»

Desè. Es modifica l'article 48, que queda redactat de la manera següent:

«1. La privació del dret a residir en determinats llocs o a anar-hi impedeix al penat residir o acudir al lloc on hagi comès el delictes, o a aquell on residixi la víctima o la seva família, si són diferents.

2. La prohibició d'aproximar-se a la víctima, o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, impedeix al penat apropar-se a ells, en qualsevol lloc en què estiguin, així com apropar-se al seu domicili, als seus llocs de treball i a qualsevol altre que sigui freqüentat per ells, i queda en suspens, respecte dels fills, el règim de visites, comunicació i estada que, si s'escau, s'hagi reconegut en sentència civil fins al compliment total d'aquesta pena.

3. La prohibició de comunicar-se amb la víctima, o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal impedeix al penat establir amb elles contacte escrit, verbal o visual, per qualsevol mitjà de comunicació o mitjà informàtic o telemàtic.

4. El jutge o tribunal pot acordar que el control d'aquestes mesures es faci a través dels mitjans electrònics que ho permetin.»

Onzè. Es modifica l'article 49, que queda redactat de la manera següent:

«Els treballs en benefici de la comunitat, que no es poden imposar sense el consentiment del penat, l'obliguen a prestar la seva cooperació no retribuïda en determinades activitats d'utilitat pública, que poden consistir, en relació amb delictes d'una naturalesa similar a la comesa pel penat, en tasques de reparació dels danys causats o de suport o assistència a les víctimes. La durada diària no pot passar de vuit hores i les condicions són les següents:

1a L'execució s'ha de desenvolupar sota el control del jutge de vigilància penitenciària, que a aquest efecte ha de requerir els informes sobre l'acompliment del treball a l'Administració, entitat pública o associació d'interès general en què es prestin els serveis.

2a No ha d'atemptar contra la dignitat del penat.

3a El treball en benefici de la comunitat l'ha de facilitar l'Administració, la qual pot establir els convenis oportuns a aquesta finalitat.

4a Ha de gaudir de la protecció dispensada als penats per la legislació penitenciària en matèria de Seguretat Social.

5a No s'ha de supeditar a l'obtenció d'interessos econòmics.

6a Els serveis socials penitenciaris, un cop fetes les verificacions necessàries, han de comunicar al jutge de vigilància penitenciària les incidències rellevants de l'execució de la pena i, en tot cas, si el penat:

a) S'absenta de la feina durant almenys dues jornades laborals, sempre que això suposi un rebuig voluntari per la seva part al compliment de la condemna.

b) Malgrat els requeriments del responsable del centre de treball, té un rendiment sensiblement inferior al mínim exigible.

c) S'oposa a les instruccions que li doni el responsable de l'ocupació referides al desenvolupament d'aquesta o les incompleixi de forma reiterada i manifesta.

d) Per qualsevol altra raó, té una conducta tal que el responsable del treball es negui a continuar mantenint-lo al centre.

Una vegada valorat l'informe, el jutge de vigilància penitenciària pot acordar la seva execució al mateix centre, enviar el penat perquè finalitzi l'execució en un altre centre o entendre que el penat ha incomplert la pena.

En cas d'incompliment, s'ha de deduir testimoni per procedir de conformitat amb l'article 468.

7a Si el penat falta a la feina per una causa justificada, no s'ha d'entendre com un abandonament de l'activitat. Això no obstant, la feina perduda no se li computa en la liquidació de la condemna, en la qual s'han de fer constar els dies o jornades que efectivament hagi treballat del total que se li hagi imposat.»

Dotzè. Es modifiquen els apartats 3, 4 i 6 de l'article 50, que queden redactats de la manera següent:

«3. La seva extensió mínima és de 10 dies i la màxima de dos anys.

4. La quota diària té un mínim de dos i un màxim de 400 euros. Als efectes de còmput, quan es fixi la durada per mesos o per anys, s'entén que els mesos són de 30 dies i els anys, de 360.

6. El tribunal, per una causa justificada, pot autoritzar el pagament de la multa dins d'un termini que no superi els dos anys des de la fermesa de la sentència, o bé d'una vegada o en els terminis que es determinin. En aquest cas, l'impagament de dos terminis determina el venciment dels restants.»

Tretzè. Es modifica l'article 51, que queda redactat de la manera següent:

«Si, després de la sentència, varia la situació econòmica del penat, el jutge o tribunal, excepcionalment i després de la deguda indagació de la situació esmentada, pot modificar tant l'import de les quotes periòdiques com els terminis per pagar-lo.»

Catorzè. Es modifica l'article 52, que queda redactat de la manera següent:

«1. No obstant el que disposen els articles anteriors i quan el Codi ho determini, la multa s'ha d'establir en proporció amb el dany causat, el valor de l'objecte del delicte o el benefici que hagi reportat.

2. En aquests casos, els jutges i tribunals han d'imposar la multa dins els límits fixats per a cada delicte, considerant per determinar en cada cas la seva quantia no només les circumstàncies atenuants i agreujants del fet, sinó principalment la situació econòmica del culpable.

3. Si, després de la sentència, empitjora la situació econòmica del penat, el jutge o tribunal, excepcionalment i després de la deguda indagació de la situació esmentada, pot reduir l'import de la multa dins els límits assenyalats per la llei per al delicte de què es tracti, o autoritzar-ne el pagament en els terminis que es determinin.»

Quinzè. Es modifiquen els apartats 1, 3 i 4 de l'article 53, que queden redactats de la manera següent:

«1. Si el condemnat no satisfà, voluntàriament o per via de constrenyiment, la multa imposada, queda subjecte a una responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dues quotes diàries no satisfetes, que, tractant-se de faltes, es pot complir mitjançant la localització permanent. En aquest cas, no regeix la limitació en la durada que estableix l'article 37.1 d'aquest Codi.

El jutge o tribunal, prèvia conformitat del penat, també pot acordar que la responsabilitat subsidiària es compleixi mitjançant treballs en benefici de la comunitat. En aquest cas, cada dia de privació de llibertat equival a una jornada de treball.

3. Aquesta responsabilitat subsidiària no s'imposa als condemnats a una pena privativa de llibertat superior a cinc anys.

4. El compliment de la responsabilitat subsidiària extingeix l'obligació de pagar la multa, encara que millori la situació econòmica del penat.»

Setzè. Es modifica l'article 56, que queda redactat de la manera següent:

«1. En les penes de presó inferiors a deu anys, els jutges o tribunals han d'imposar, atenent la gravetat del delictes, com a penes accessòries, alguna o algunes de les següents:

1r Suspensió de feina o càrrec públic.

2n Inhabilitació especial per al dret de sufragi passiu durant el temps de la condemna.

3r Inhabilitació especial per a feina o càrrec públic, professió, ofici, indústria o comerç o qualsevol altre dret, si aquests han tingut relació directa amb el delictes comès, i s'ha de determinar expressament en la sentència aquesta vinculació, sense perjudici de l'aplicació del que preveu l'article 579 d'aquest Codi.

2. El que preveu aquest article s'entén sense perjudici de l'aplicació del que disposen altres preceptes d'aquest Codi respecte de la imposició d'aquestes penes.»

Dissetè. Es modifica l'article 57, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els jutges o tribunals, en els delictes d'homicidi, avortament, lesions, contra la llibertat, de tortures i contra la integritat moral, la llibertat i indemnitat sexuals, la intimitat, el dret a la pròpia imatge i la inviolabilitat del domicili, l'honor, el patrimoni i l'ordre socioeconòmic, atenent la gravetat dels fets o el perill que representi el delinqüent, poden acordar en les seves sentències la imposició d'una o diverses de les prohibicions que preveu l'article 48, per un temps que no excedeixi els deu anys si el delictes és greu o els cinc si és menys greu.

Això no obstant, si el condemnat ho és a pena de presó i el jutge o tribunal acorda la imposició d'una o diverses de les prohibicions esmentades, ho ha de fer per un temps superior entre un i 10 anys al de la durada de la pena de presó imposada en la sentència, si el delictes és greu, i entre un i cinc anys, si és menys greu. En aquest cas, el condemnat ha de complir necessàriament la pena de presó i les prohibicions damunt dites de forma simultània.

2. En els casos dels delictes esmentats en el primer paràgraf de l'apartat 1 d'aquest article comesos contra qui sigui o hagi estat el cònjuge, o sobre una persona que estigui o hagi estat lligada al condemnat per una relació d'afectivitat anàloga fins i tot sense convivència, o sobre els descendents, ascendents o germans per naturalesa, adopció o afinitat, propis o del cònjuge o convivent, o sobre els menors o incapaços que convisquin amb ell o que estiguin subjectes a la potestat, tutela, curatela, acolliment o guarda de fet del cònjuge o convivent, o sobre una persona emparada en qualsevol altra relació per la qual estigui integrada al nucli de la seva convivència familiar, així com sobre les persones que per la seva especial vulnerabilitat estan sotmeses a la seva custòdia o guarda en centres públics o privats, s'ha d'acordar, en tot cas, l'aplicació de la pena que preveu l'apartat 2 de l'article 48 per un temps que no excedeixi els deu anys si el delictes és greu o els cinc si és menys greu, sense perjudici del que disposa el paràgraf segon de l'apartat anterior.

3. També es poden imposar les prohibicions que estableix l'article 48, per un període de temps que no excedeixi els sis mesos, per la comissió d'una infracció qualificada de falta contra les persones dels articles 617 i 620.»

Divuitè. Es modifica l'article 58, que queda redactat de la manera següent:

«1. El temps de privació de llibertat sofert provisionalment ha de ser abonat totalment pel jutge o tribunal sentenciador per al compliment de la condemna o penes imposades en la causa en què va ser acordada aquesta privació.

2. L'abonament de presó provisional en una causa diferent de la que es va decretar ha de ser acordada d'ofici o a petició del penat i amb la comprovació prèvia que no ha estat abonada en una altra causa, pel jutge de vigilància penitenciària de la jurisdicció de la qual depengui el centre penitenciari on estigui el penat, amb l'audiència prèvia del ministeri fiscal.

3. Només escau l'abonament de presó provisional soferta en una altra causa quan aquesta mesura cautelar sigui posterior als fets delictius que van motivar la pena a la qual es pretén abonar.

4. Les regles anteriors també s'apliquen respecte de les privacions de drets acordades cautelarment.»

Dinovè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 60, que queda redactat de la manera següent:

«1. Quan, després de pronunciada una sentència ferma, s'aprecii en el penat una situació duradora de trastorn mental greu que li impedeixi conèixer el sentit de la pena, el jutge de vigilància penitenciària ha de suspendre l'execució de la pena privativa de llibertat que se li hagi imposat, garantint que rebi l'assistència mèdica necessària, per a la qual cosa pot decretar la imposició d'una mesura de seguretat privativa de llibertat de les que preveu aquest Codi, que en cap cas no pot ser més costosa que la pena substituïda. Si es tracta d'una pena de naturalesa diferent, el jutge de vigilància penitenciària ha d'apreciar si la situació del penat li permet conèixer el sentit de la pena i, si s'escau, ha de suspendre l'execució i imposar les mesures de seguretat que consideri necessàries.

El jutge de vigilància ha de comunicar al ministeri fiscal, amb antelació suficient, la pròxima extinció de la pena o mesura de seguretat imposada, als efectes del que preveu la disposició adicional primera d'aquest Codi.»

Vintè. Es modifica l'apartat 1 i s'afegeix un apartat 3 a l'article 65, que queden redactats de la manera següent:

«1. Les circumstàncies agreujants o atenuants que consisteixin en qualsevol causa de naturalesa personal agreugen o atenuen la responsabilitat només d'aquells en qui concorren.»

«3. Quan en l'inductor o en el cooperador necessari no concorren les condicions, qualitats o relacions personals que fonamenten la culpabilitat de l'autor, els jutges o tribunals poden imposar la pena inferior en grau a la que assenyala la llei per a la infracció de què es tracti.»

Vint-i-unè. Es modifica l'article 68, que queda redactat de la manera següent:

«En els casos previstos a la circumstància primera de l'article 21, els jutges o tribunals han d'im-

posar la pena inferior en un o dos graus a la que assenyala la llei, atesos el nombre i l'entitat dels requisits que faltin o concorrin, i les circumstàncies personals del seu autor, sense perjudici de l'aplicació de l'article 66 del present Codi.»

Vint-i-dosè. Es modifica l'article 70, que queda redactat de la manera següent:

«1. La pena superior i inferior en grau a la que preveu la llei per a qualsevol delictes té l'extensió que resulti de l'aplicació de les regles següents:

1a La pena superior en grau es forma partint de la xifra màxima assenyalada per la llei per al delictes de què es tracti i augmentant-li la meitat de la seva quantia. La suma resultant constitueix el seu límit màxim. El límit mínim de la pena superior en grau és el màxim de la pena assenyalada per la llei per al delictes de què es tracti, incrementat en un dia o en un dia multa segons la naturalesa de la pena a imposar.

2a La pena inferior en grau es forma partint de la xifra mínima assenyalada per al delictes de què es tracti i deduint-ne la meitat de la seva quantia. El resultat de la deducció constitueix el seu límit mínim. El límit màxim de la pena inferior en grau és el mínim de la pena assenyalada per la llei per al delictes de què es tracti, reduït en un dia o en un dia multa segons la naturalesa de la pena a imposar.

2. Als efectes de determinar la meitat superior o inferior de la pena o de concretar la pena inferior o superior en grau, el dia o el dia multa es consideren indivisibles i actuen com a unitats penològiques de més o menys, segons els casos.

3. Quan, en l'aplicació de la regla 1a de l'apartat 1 d'aquest article, la pena superior en grau passi dels límits màxims fixats a cada pena en aquest Codi, s'han de considerar immediatament superiors:

1r Si la pena determinada és la de presó, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 30 anys.

2n Si és d'inhabilitació absoluta o especial, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 30 anys.

3r Si és de suspensió de feina o càrrec públic, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de vuit anys.

4t Si es tracta de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 15 anys.

5è Si es tracta de privació del dret a tenir i portar armes, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 20 anys.

6è Si es tracta de privació del dret a residir en determinats llocs o a anar-hi, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 20 anys.

7è Si es tracta de prohibició d'aproximar-se a la víctima o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 20 anys.

8è Si es tracta de prohibició de comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 20 anys.

9è Si és de multa, la mateixa pena, amb la clàusula que la durada màxima és de 30 mesos.»

Vint-i-tresè. Es modifica l'article 71, que queda redactat de la manera següent:

«1. En la determinació de la pena inferior en grau, els jutges o tribunals no queden limitats per les quanties mínimes que assenyala la llei a cada classe de pena, sinó que les poden reduir en la forma que resulti de l'aplicació de la regla corresponent, sense que això suposi la degradació a falta.

2. Això no obstant, quan per aplicació de les regles anteriors sigui procedent imposar una pena de presó inferior a tres mesos, aquesta ha de ser en tot cas substituïda d'acord amb el que disposa la secció 2a del capítol III d'aquest títol, sense perjudici de la suspensió de l'execució de la pena en els casos en què sigui procedent.»

Vint-i-quatrè. Es modifica l'article 72, que queda redactat de la manera següent:

«Els jutges o tribunals, en l'aplicació de la pena, d'acord amb les normes que conté aquest capítol, han de raonar en la sentència el grau i l'extensió concreta de la imposada.»

Vint-i-cinquè. Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 74, que queden redactats de la manera següent:

1. No obstant el que disposa l'article anterior, el qui, en execució d'un pla preconcebut o aprofitant una ocasió idèntica, realitzi una pluralitat d'accions o omissions que ofenguin un o diversos subjectes i infringeixin el mateix precepte penal o preceptes de la mateixa naturalesa o semblant, ha de ser castigat com a autor d'un delictes o falta continuats amb la pena assenyalada per a la infracció més greu, que s'ha d'imposar en la meitat superior, i pot arribar fins a la meitat inferior de la pena superior en grau.»

«3. Queden exceptuades del que estableixen els apartats anteriors les ofenses a béns eminentment personals, llevat de les constitutives d'infraccions contra l'honor i la llibertat i indemnitat sexuals que afectin el mateix subjecte passiu. En aquests casos, cal atènyer-se a la naturalesa del fet i del precepte infringit per aplicar o no la continuïtat delictiva.»

Vint-i-sisè. Es modifica la rúbrica del capítol III del títol III del llibre I del Codi penal, que passa a denominar-se:

«De les formes substitutives de l'execució de les penes privatives de llibertat i de la llibertat condicional.»

Vint-i-setè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 80, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els jutges o tribunals poden deixar en suspens l'execució de les penes privatives de llibertat no superiors a dos anys mitjançant una resolució motivada.

En la resolució s'ha d'atendre fonamentalment la perillositat criminal del subjecte, així com l'existència d'altres procediments penals contra aquest.»

Vint-i-vuitè. Es modifica la condició segona de l'article 81, que queda redactada de la manera següent:

«2a Que la pena o penes imposades, o la suma de les imposades, no sigui superior a dos anys, sense incloure en aquest còmput la derivada de l'impagament de la multa.»

Vint-i-novè. Es modifica l'article 82, que queda redactat de la manera següent:

«Declarada la fermesa de la sentència i acreditats els requisits que estableix l'article anterior, els jutges o tribunals s'han de pronunciar amb la màxima urgència sobre la concessió o no de la suspensió de l'execució de la pena.»

Trentè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 83, que queda redactat de la manera següent:

«1. La suspensió de l'execució de la pena queda sempre condicionada al fet que el reu no delinqueixi en el termini fixat pel jutge o tribunal, de conformitat amb l'article 80.2 d'aquest Codi. En el cas que la pena suspesa sigui de presó, el jutge o tribunal sentenciador, si ho considera necessari, també pot condicionar la suspensió al compliment de les obligacions o deures que li hagi fixat d'entre les següents:

1a Prohibició d'anar a determinats llocs.

2a Prohibició d'aproximar-se a la víctima, o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, o de comunicar-s'hi.

3a Prohibició d'absentar-se sense autorització del jutge o tribunal del lloc on resideixi.

4a Comparèixer personalment davant del jutjat o tribunal, o servei de l'Administració que aquests assenyalin, per informar de les seves activitats i justificar-les.

5a Participar en programes formatius, laborals, culturals, d'educació viària, sexual i altres de similars.

6a Complir els altres deures que el jutge o tribunal consideri convenients per a la rehabilitació social del penat, prèvia conformitat d'aquest, sempre que no atemptin contra la seva dignitat com a persona.

Si es tracta dels delictes que preveuen els articles 153 i 173.2 d'aquest Codi, el jutge o tribunal ha de condicionar en tot cas la suspensió al compliment de les obligacions o deures que preveuen les regles 1a i 2a d'aquest apartat.»

Trenta-unè. S'afegeix un nou apartat 3 a l'article 84, que queda redactat de la manera següent:

«3. En els casos en què la pena suspesa sigui la de presó per comissió dels delictes que preveuen els articles 153 i 173.2 d'aquest Codi, l'incompliment per part del reu de les obligacions o deures assenyalats en els números 1 i 2 de l'apartat primer de l'article 83 d'aquest Codi determina la revocació de la suspensió de l'execució de la pena.»

Trenta-dosè. Es modifica l'article 85, que queda redactat de la manera següent:

«1. Revocada la suspensió, s'ha d'ordenar l'execució de la pena.

2. Transcorregut el termini de suspensió fixat sense que el subjecte hagi delinquit, i complertes, si s'escau, les regles de conducta fixades pel jutge o tribunal, aquest ha d'acordar la remissió de la pena.»

Trenta-tresè. Es modifiquen els apartats 1 i 4 de l'article 87, que queden redactats de la manera següent:

«1. Encara que no es donin les condicions 1a i 2a que preveu l'article 81, el jutge o tribunal, amb audiència de les parts, pot acordar la suspensió de l'execució de les penes privatives de llibertat

no superiors a cinc anys dels penats que hagin comès el fet delictiu a causa de la seva dependència de les substàncies assenyalades al número 2n de l'article 20, sempre que el centre o servei públic o privat degudament acreditat o homologat certifiqui suficientment que el condemnat està deshabituat o sotmès a tractament per a aquesta finalitat en el moment de decidir sobre la suspensió.

El jutge o tribunal ha de sol·licitar en tot cas un informe del metge forense sobre els aspectes anteriors.»

«4. En el cas que el condemnat estigui sotmès a tractament de deshabitació, també s'ha de condicionar la suspensió de l'execució de la pena al fet que no abandoni el tractament fins al seu acabament. Els centres o serveis responsables del tractament estan obligats a facilitar al jutge o tribunal sentenciador, en els terminis que assenyali, i mai amb una periodicitat superior a l'any, la informació necessària per comprovar el començament d'aquell, així com per conèixer periòdicament la seva evolució, les modificacions que hagi d'experimentar i el seu acabament.»

Trenta-quatrè. Es modifica l'article 88, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els jutges o tribunals poden substituir, amb l'audiència prèvia de les parts, en la mateixa sentència, o posteriorment en una interlocutòria motivada, abans de donar inici a la seva execució, les penes de presó que no passin d'un any per una multa o per treballs en benefici de la comunitat, encara que la llei no prevegi aquestes penes per al delictes de què es tracti, quan les circumstàncies personals del reu, la naturalesa del fet, la seva conducta i, en particular, l'esforç per reparar el dany causat ho aconsellin, sempre que no es tracti de reus habituals, i substituir cada dia de presó per dues quotes de multa o per una jornada de treball. En aquests casos el jutge o tribunal també pot imposar al penat el compliment d'una o diverses obligacions o deures previstos a l'article 83 d'aquest Codi, si no s'han establert com a penes en la sentència, per un temps que no pot excedir la durada de la pena substituïda.

Excepcionalment, els jutges o tribunals poden substituir per una multa o per multa i treballs en benefici de la comunitat les penes de presó que no passin de dos anys als reus no habituals, quan de les circumstàncies del fet i del culpable s'infereixi que el compliment d'aquelles penes frustraria les seves finalitats de prevenció i reinserció social. En aquests casos, la substitució s'ha de dur a terme amb els mateixos requisits i en els mateixos termes i mòduls de conversió que estableix el paràgraf anterior per a la pena de multa.

En el cas que el reu hagi estat condemnat pel delictes tipificat a l'article 173.2 d'aquest Codi, la pena de presó només pot ser substituïda per la de treballs en benefici de la comunitat. En aquests casos, el jutge o tribunal ha d'imposar addicionalment, a més de la subjecció a programes específics de reeducació i tractament psicològic, el compliment de les obligacions o deures que preveuen els números 1 i 2 de l'apartat primer de l'article 83 d'aquest Codi.

2. En el cas d'incompliment en tot o en part de la pena substitutiva, la pena de presó inicialment imposada s'ha d'executar descomptant, si s'escau,

la part de temps a què equivalguin les quotes satisfetes, d'acord amb la regla de conversió que estableix l'apartat precedent.

3. En cap cas no es poden substituir penes que siguin substitutives d'altres.»

Trenta-cinquè. Es modifica l'article 92, que queda redactat de la manera següent:

«1. No obstant el que disposen els articles anteriors, els sentenciats que hagin complert l'edat de 70 anys, o la compleixin durant l'extinció de la condemna, i compleixin els requisits establerts, excepte haver extingit les tres quartes parts d'aquella o, si s'escau, les dues terceres, poden obtenir la concessió de la llibertat condicional.

S'aplica el mateix criteri quan, segons un informe mèdic, es tracti de malalts molt greus amb patiments incurables.

2. Si consta a l'Administració penitenciària que l'intern es troba en qualsevol dels casos que preveuen els paràgrafs anteriors, ha d'elevat l'expedient de llibertat condicional, amb la urgència que requereixi el cas, al jutge de vigilància penitenciària, que, a l'hora de resoldre'l, ha de valorar junt amb les circumstàncies personals la dificultat per delinquir i l'escassa perillositat del subjecte.

3. Si el perill per a la vida de l'intern, a causa de la seva malaltia o de la seva avançada edat, és patent, perquè ho acredita el dictamen del metge forense i dels serveis mèdics del centre penitenciari, el jutge de vigilància penitenciària, si s'escau, amb la progressió de grau prèvia, en pot autoritzar la llibertat condicional sense cap altre tràmit que requerir al centre penitenciari l'informe de pronòstic final a fi de poder fer la valoració a la qual es refereix el paràgraf anterior, tot això sense perjudici del seguiment i control que preveu l'article 75 de la Llei orgànica general penitenciària.»

Trenta-sisè. L'article 94 queda redactat de la manera següent:

«Als efectes que preveu la secció 2a d'aquest capítol, es consideren reus habituals els que hagin comès tres delictes o més dels compresos en un mateix capítol, en un termini no superior a cinc anys, i hagin estat condemnats per això.

Per fer-ne el còmput s'han de considerar, d'una banda, el moment de possible suspensió o substitució de la pena de conformitat amb l'article 88 i, de l'altra, la data de comissió dels delictes que fonamentin l'apreciació de l'habitualitat.»

Trenta-setè. Es modifica l'apartat 2 de l'article 95, que queda redactat de la manera següent:

«2. Quan la pena que s'hagi pogut imposar pel delicte comès no sigui privativa de llibertat, el jutge o tribunal sentenciador només pot acordar alguna o algunes de les mesures que preveu l'article 96.3.»

Trenta-vuitè. Es modifica l'article 96, que queda redactat de la manera següent:

«1. Les mesures de seguretat que es poden imposar d'acord amb aquest Codi són privatives i no privatives de llibertat.

2. Són mesures privatives de llibertat:

1a L'internament en un centre psiquiàtric.

2a L'internament en un centre de deshabituació.

3a L'internament en un centre educatiu especial.

3. Són mesures no privatives de llibertat:

1a La inhabilitació professional.

2a L'expulsió del territori nacional d'estrangers no residents legalment a Espanya.

3a L'obligació de residir en un lloc determinat.

4a La prohibició de residir en el lloc o el territori que es designi. En aquest cas, el subjecte queda obligat a declarar el domicili que elegeixi i els canvis que es produeixin.

5a La prohibició d'anar a determinats llocs o territoris, espectacles esportius o culturals, o de visitar establiments de begudes alcohòliques o de joc.

6a La custòdia familiar. El sotmès a aquesta mesura queda subjecte a la cura i vigilància del familiar que es designi i que accepti la custòdia, que l'ha d'exercir en relació amb el jutge de vigilància penitenciària i sense detriment de les activitats escolars o laborals del custodiat.

7a La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

8a La privació del dret a tenir i portar armes.

9a La prohibició d'aproximar-se a la víctima, o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal.

10a La prohibició de comunicar-se amb la víctima, o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal.

11a Sotmetre's a un tractament extern en centres mèdics o establiments de caràcter sociosanitari.

12a Sotmetre's a programes de tipus formatiu, cultural, educatiu, professional, d'educació sexual i altres de similars.»

Trenta-novè. Es modifica la redacció de l'article 97, que queda redactat de la manera següent:

«Durant l'execució de la sentència, el jutge o tribunal sentenciador ha d'adoptar, mitjançant un procediment contradictori, amb la proposta prèvia del jutge de vigilància penitenciària, alguna de les decisions següents:

a) Mantenir l'execució de la mesura de seguretat imposada.

b) Decretar la cessació de qualsevol mesura de seguretat imposada quan desaparegui la perillositat criminal del subjecte.

c) Substituir una mesura de seguretat per una altra que consideri més adequada, entre les previstes per al cas de què es tracti. En cas que sigui acordada la substitució i el subjecte evolucioni desfavorablement, s'ha de deixar sense efecte la substitució i tornar a aplicar la mesura substituïda.

d) Deixar en suspens l'execució de la mesura en consideració al resultat ja obtingut amb la seva aplicació, per un termini no superior al que resti fins al màxim assenyalat a la sentència que la va imposar. La suspensió queda condicionada al fet que el subjecte no delinqueixi durant el termini fixat, i es pot deixar sense efecte si s'acredita novament qualsevol de les circumstàncies que preveu l'article 95 d'aquest Codi.

A aquests efectes, el jutge de vigilància penitenciària està obligat a elevar almenys anualment una proposta de manteniment, cessació, substitució o suspensió de la mesura de seguretat de la pena privativa de llibertat imposada.»

Quarantè. Es modifica l'article 99, que queda redactat de la manera següent:

«En el cas de concurrència de penes i mesures de seguretat privatives de llibertat, el jutge o tribunal ha d'ordenar el compliment de la mesura, que s'abona per al de la pena. Una vegada alçada la mesura de seguretat, el jutge o tribunal, si amb l'execució de la pena es posen en perill els efectes aconseguits a través d'aquella, pot suspendre el compliment de la resta de la pena per un termini no superior a la seva durada, o aplicar alguna de les mesures que preveu l'article 96.3.»

Quaranta-unè. Es modifica l'article 100, que queda redactat de la manera següent:

«1. El trencament d'una mesura de seguretat d'internament dóna lloc al fet que el jutge o tribunal ordeni el reingrés del subjecte al mateix centre del qual s'hagi evadit o en un altre que correspongui al seu estat.

2. Si es tracta d'altres mesures, el jutge o tribunal pot acordar la substitució de la mesura trencada per la d'internament si aquesta està prevista per al supòsit de què es tracti i si el trencament demostra que és necessària.

3. En ambdós casos el jutge o tribunal ha de deduir testimoni pel trencament.»

Quaranta-dosè. S'afegeix un apartat 2 a l'article 104 amb la redacció següent:

«2. Quan s'apliqui una mesura d'internament de les que preveuen l'apartat anterior o els articles 101, 102 i 103, el jutge o tribunal sentenciador ha de comunicar al ministeri fiscal, amb l'antelació suficient, la proximitat del seu venciment, als efectes del que preveu la disposició addicional primera d'aquest Codi.»

Quaranta-tresè. Es modifica l'article 105, que queda redactat de la manera següent:

«En els casos que preveuen els articles 101 a 104, el jutge o tribunal, quan imposi la mesura privativa de llibertat, o durant la seva execució, pot acordar raonadament l'obligació que el sotmès a la mesura observi una o diverses de les mesures següents:

1. Per un temps no superior a cinc anys:

a) Sotmetre's a un tractament extern en centres mèdics o establiments de caràcter sociosanitari.

b) Obligació de residir en un lloc determinat.

c) Prohibició de residir al lloc o el territori que es designi. En aquest cas, el subjecte queda obligat a declarar el domicili que elegeixi i els canvis que es produeixin.

d) Prohibició d'anar a determinats llocs o territoris, espectacles esportius o culturals, o de visitar establiments de begudes alcohòliques o de joc.

e) Custòdia familiar. El sotmès a aquesta mesura queda subjecte a la cura i vigilància del familiar que es designi i que accepti la custòdia, que l'ha d'exercir en relació amb el jutge de vigilància i sense detriment de les activitats escolars o laborals del custodiat.

f) Submissió a programes de tipus formatiu, cultural, educatiu professional, d'educació sexual i altres de similars.

g) Prohibició d'aproximar-se a la víctima, o a aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, o de comunicar-s'hi.

2. Per un temps de fins a deu anys:

a) La privació del dret a tenir i portar armes.

b) La privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

Per decretar l'obligació d'observar alguna o algunes de les mesures que preveu aquest article, el jutge o tribunal sentenciador ha de valorar els informes emesos pels facultatius i professionals encarregats d'assistir el sotmès a la mesura de seguretat.

El jutge de vigilància penitenciària o els serveis de l'Administració corresponent han d'informar el jutge o tribunal sentenciador.»

Quaranta-quatrè. Es modifica l'article 127, que queda redactat de la manera següent:

«1. Tota pena que s'imposi per un delictes o falta dolosa comporta la pèrdua dels efectes que en provinguin i dels béns, el mitjans o els instruments amb els quals s'hagi preparat o executat, així com els guanys provinents del delictes o falta, siguin quines siguin les transformacions que hagin pogut experimentar. Els uns i les altres han de ser decomissats, tret que pertanyin a un tercer de bona fe no responsable del delictes que els hagi adquirit legalment.

2. Si per qualsevol circumstància no és possible decomissar els béns assenyalats a l'apartat anterior, s'ha d'acordar el comís per un valor equivalent d'altres béns que pertanyin als criminalment responsables del fet.

3. El jutge o tribunal pot acordar el comís que preveuen els apartats anteriors d'aquest article encara que no s'imposi pena a alguna persona perquè està exempta de responsabilitat criminal o perquè aquesta s'ha extingit, en aquest últim cas, sempre que quedi demostrada la situació patrimonial il·lícita.

4. Els qui es decomissen s'han de vendre, si són de comerç lícit, i el seu producte s'ha d'aplicar a cobrir les responsabilitats civils del penat si la llei no preveu una altra cosa i, si no ho són, se'ls ha de donar la destinació que es disposi reglamentàriament i, si no, s'han d'inutilitzar.»

Quaranta-cinquè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 129, que queda redactat de la manera següent:

«1. El jutge o tribunal, en els casos previstos en aquest Codi, i sense perjudici del que estableix l'article 31, amb l'audiència prèvia del ministeri fiscal i dels titulars o dels seus representants legals pot imposar, motivadament, les conseqüències següents:

a) Clausura de l'empresa, els seus locals o establiments, amb caràcter temporal o definitiu. La clausura temporal no pot passar de cinc anys.

b) Dissolució de la societat, associació o fundació.

c) Suspensió de les activitats de la societat, empresa, fundació o associació per un termini que no pot superar els cinc anys.

d) Prohibició de realitzar en el futur activitats, operacions mercantils o negocis de la classe d'aquells en l'exercici dels quals s'hagi comès, afavorit o encobert el delictes. Aquesta prohibició pot tenir caràcter temporal o definitiu. Si té caràcter temporal, el termini de prohibició no pot passar de cinc anys.

e) La intervenció de l'empresa per salvaguardar els drets dels treballadors o dels creditors pel temps que sigui necessari i sense que passi d'un termini màxim de cinc anys.»

Quaranta-sisè. Es modifica l'article 130, que queda redactat de la manera següent:

«La responsabilitat criminal s'extingeix:

1r Per la mort del reu.

2n Pel compliment de la condemna.

3r Per la remissió definitiva de la pena, d'acord amb el que disposa l'article 85.2 d'aquest Codi.

4t Per l'indult.

5è Pel perdó de la part ofesa, quan la llei ho prevegi. El perdó ha de ser atorgat de forma expressa abans que s'hagi dictat sentència; a aquest efecte el jutge o tribunal sentenciador ha d'oïr la part ofesa pel delicte abans de dictar-la.

En els delictes o faltes contra menors o incapacitats, els jutges o tribunals, oït el ministeri fiscal, poden rebutjar l'eficàcia del perdó atorgat pels representants d'aquells, i ordenar la continuació del procediment, amb intervenció del ministeri fiscal, o el compliment de la condemna.

Per rebutjar el perdó a què es refereix el paràgraf anterior, el jutge o tribunal ha d'oïr novament el representant del menor o incapacitat.

6è Per la prescripció del delicte.

7è Per la prescripció de la pena o de la mesura de seguretat.»

Quaranta-setè. Es modifiquen els apartats 1 i 4 de l'article 131, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els delictes prescriuen:

Al cap de 20 anys, quan la pena màxima assenyalada al delicte sigui presó de 15 anys o més.

Al cap de 15, quan la pena màxima assenyalada per la llei sigui inhabilitació per més de 10 anys, o presó per més de 10 i menys de 15 anys.

Al cap de 10, quan la pena màxima assenyalada per la llei sigui presó o inhabilitació per més de cinc anys i que no passi de 10.

Al cap de cinc, quan la pena màxima assenyalada per la llei sigui presó o inhabilitació per més de tres anys i que no passi de cinc.

Al cap de tres anys, els restants delictes menys greus.

Els delictes de calúmia i injúria prescriuen al cap d'un any.»

«4. Els delictes de lesa humanitat i de genocidi i els delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat no prescriuen en cap cas.»

Quaranta-vuitè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 132, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els termes que preveu l'article precedent es computen des del dia en què s'hagi comès la infracció punible. En els casos de delicte continuat, delicte permanent, així com en les infraccions que exigeixin habitualitat, aquests termes es computen, respectivament, des del dia en què es va realitzar l'última infracció, des que es va eliminar la situació il·lícita o des que va cessar la conducta.

En la temptativa d'homicidi i en els delictes d'avortament no consentit, lesions, contra la llibertat, de tortures i contra la integritat moral, la llibertat i indemnitat sexuals, la intimitat, el dret a la pròpia imatge i la inviolabilitat de domicili, quan la víctima sigui menor d'edat, els termes es computen des del dia que aquesta hagi assolit la majoria d'edat, i si mor abans d'assolir-la, a partir de la data de la mort.»

Quaranta-novè. Es modifica l'article 133, que queda redactat de la manera següent:

«1. Les penes imposades per sentència ferma prescriuen:

Al cap de 30 anys, les de presó per més de 20 anys.

Al cap de 25 anys, les de presó de 15 anys o més sense que passin de 20.

Al cap de 20, les d'inhabilitació per més de 10 anys i les de presó per més de 10 i menys de 15.

Al cap de 15, les d'inhabilitació per més de sis anys i que no superin els 10, i les de presó per més de cinc anys i que no superin els 10.

Al cap de 10, les restants penes greus.

Al cap de cinc, les penes menys greus.

Al cap d'un any, les penes lleus.

2. Les penes imposades pels delictes de lesa humanitat i de genocidi i pels delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat no prescriuen en cap cas.»

Cinquantè. Es modifiquen els apartats 1, 2, 3 i 5 de l'article 136, que queden redactats de la manera següent:

«1. Els condemnats que hagin extingit la seva responsabilitat penal tenen dret a obtenir del Ministeri de Justícia, d'ofici o a instància de part, la cancel·lació dels seus antecedents penals, amb l'informe previ del jutge o tribunal sentenciador.

2. Per reconèixer aquest dret són requisits indispensables:

1r Tenir satisfetes les responsabilitats civils provinents de la infracció, excepte en els casos d'insolvència declarada pel jutge o tribunal sentenciador, llevat que hagi millorat la situació econòmica del reu.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, en el cas que preveu l'article 125 n'hi ha prou que el reu estigui al corrent dels pagaments fraccionats que li hagin estat assenyalats pel jutge o tribunal i, segons els parer d'aquest, presti garantia suficient respecte a la quantitat ajornada.

2n Haver transcorregut, sense delinquir de nou el culpable, els terminis següents: sis mesos per a les penes lleus; dos anys per a les penes que no superin els 12 mesos i les imposades per delictes imprudents; tres anys per a les restants penes menys greus; i cinc per a les penes greus.

3. Aquests terminis es compten des de l'endemà del dia que quedi extingida la pena, però si això s'esdevé mitjançant la remissió condicional, el termini, una vegada obtinguda la remissió definitiva, es computa retrotraient-lo a l'endemà del dia que hauria quedat complerta la pena si no s'hagués gaudit d'aquest benefici. En aquest cas, es pren com a data inicial per al còmput de la durada de la pena l'endemà de l'atorgament de la suspensió.»

«5. En els casos en què, malgrat complir-se els requisits establerts en aquest article per a la cancel·lació, o bé per sol·licitud de l'interessat, o bé d'ofici pel Ministeri de Justícia, aquesta no s'hagi produït, el jutge o tribunal, acreditades aquestes circumstàncies, n'ha d'ordenar la cancel·lació i no ha de tenir en compte els antecedents esmentats.»

Cinquanta-unè. Es modifica el paràgraf primer de l'article 146, que queda redactat de la manera següent:

«El qui per imprudència greu ocasioni un avortament ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a cinc mesos o una multa de sis a 10 mesos.»

Cinquanta-dosè. Es modifica l'apartat 2 de l'article 147, que queda redactat de la manera següent:

«2. Tot i així, el fet descrit a l'apartat anterior es castiga amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 12 mesos, quan sigui de menys gravetat, atesos el mitjà emprat o el resultat produït.»

Cinquanta-tresè. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 152, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui per imprudència greu causi alguna de les lesions que preveuen els articles anteriors ha de ser castigat:

1r Amb la pena de presó de tres a sis mesos, si es tracta de les lesions de l'article 147.1.

2n Amb la pena de presó d'un a tres anys, si es tracta de les lesions de l'article 149.

3r Amb la pena de presó de sis mesos a dos anys, si es tracta de les lesions de l'article 150.

2. Quan els fets referits en aquest article s'hagin comès utilitzant un vehicle de motor, un ciclomotor o una arma de foc, també s'ha d'imposar, i respectivament, la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors o del dret a tenir i portar armes per un termini d'un a quatre anys.»

Cinquanta-quatrè. Es modifica l'article 154, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui es barallin entre si, escometent-se tumultuàriament, i utilitzant mitjans o instruments que posin en perill la vida o la integritat de les persones, han de ser castigats per la seva participació en la baralla amb la pena de presó de tres mesos a un any o una multa de sis a 24 mesos.»

Cinquanta-cinquè. Es modifica el paràgraf primer de l'article 158, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, per imprudència greu, cometi els fets descrits a l'article anterior, ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a cinc mesos o una multa de sis a 10 mesos.»

Cinquanta-sisè. Es modifica l'article 160, que queda redactat de la manera següent:

«1. La utilització de l'enginyeria genètica per produir armes biològiques o exterminadores de l'espècie humana es castiga amb la pena de presó de tres a set anys i la inhabilitació especial per a una feina o càrrec públic, professió o ofici per un temps de set a 10 anys.

2. Han de ser castigats amb la pena de presó d'un a cinc anys i la inhabilitació especial per a una feina o càrrec públic, professió o ofici de sis a 10 anys els qui fecundin òvuls humans amb qualsevol finalitat diferent de la procreació humana.

3. Es castiga amb la mateixa pena la creació d'éssers humans idèntics per clonació o altres procediments adreçats a la selecció de la raça.»

Cinquanta-setè. Es modifica l'article 161, que passa a tenir el contingut de l'actual article 162.

Cinquanta-vuitè. Es modifica l'article 162, que queda redactat de la manera següent:

«En els delictes que preveu aquest títol, l'autoritat judicial pot imposar alguna o algunes de les conseqüències que preveu l'article 129 d'aquest Codi quan el culpable pertanyi a una societat, organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats.»

Cinquanta-novè. Es modifica l'apartat 2 de l'article 170, que queda redactat de la manera següent:

«2. Han de ser castigats amb la pena de presó de sis mesos a dos anys els qui, amb la mateixa finalitat i gravetat, reclamin públicament la comissió d'accions violentes per part de bandes armades, organitzacions o grups terroristes.»

Seixantè. Es modifica l'article 171, que queda redactat de la manera següent:

«1. Les amenaces d'un mal que no constitueixi delictes es castiguen amb pena de presó de tres mesos a un any o una multa de sis a 24 mesos, ateses la gravetat i la circumstància del fet, quan l'amenaça sigui condicional i la condició no consisteixi en una conducta deguda. Si el culpable ha aconseguit el seu propòsit, se li ha d'imposar la pena en la meitat superior.

2. Si algú exigeix d'un altre una quantitat o recompensa sota l'amenaça de revelar o difondre fets referents a la seva vida privada o relacions familiars que no siguin públicament coneguts i puguin afectar la seva fama, crèdit o interès, ha de ser castigat amb la pena de presó de dos a quatre anys, si ha aconseguit el lliurament de tot o part del que hagi exigint, i amb la de quatre mesos a dos anys, si no ho aconsegueix.

3. Si el fet descrit a l'apartat anterior consisteix en l'amenaça de revelar o denunciar la comissió d'algun delictes, el ministeri fiscal, per facilitar el càstig de l'amenaça, es pot abstenir d'acusar pel delictes la revelació del qual s'hagi amenaçat, llevat que aquest estigui castigat amb una pena de presó superior a dos anys. En aquest últim cas, el jutge o tribunal pot rebaixar la sanció en un o dos graus.»

Seixanta-unè. Es modifica l'article 172, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, sense estar-hi legítimament autoritzat, impedeixi a un altre amb violència fer el que la llei no prohibeix, o el compelleixi a fer el que no vol, sigui just o injust, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys o amb una multa de 12 a 24 mesos, segons la gravetat de la coacció o dels mitjans emprats.

Quan la coacció exercida tingui com a objecte impedir l'exercici d'un dret fonamental se li han d'imposar les penes en la meitat superior, llevat que el fet tingui assenyalada una pena superior en un altre precepte d'aquest Codi.»

Seixanta-dosè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 174, que queda redactat de la manera següent:

«1. Comet tortura l'autoritat o el funcionari públic que, abusant del seu càrrec, i a fi d'obtenir una confessió o informació de qualsevol persona o de castigar-la per qualsevol fet que hagi comès o se sospiti que hagi comès, o per qualsevol raó basada en algun tipus de discriminació, la sotmeti a condicions o procediments que per la seva naturalesa, durada o altres circumstàncies li suposin

sofriments físics o mentals, la supressió o disminució de les seves facultats de coneixement, discerniment o decisió o que, de qualsevol altre manera, atemptin contra la seva integritat moral. El culpable de tortura ha de ser castigat amb la pena de presó de dos a sis anys si l'atemptat és greu, i de presó d'un a tres anys si no ho és. A més de les penes assenyalades s'ha d'imposar, en tot cas, la pena d'inhabilitació absoluta de vuit a 12 anys.»

Seixanta-tresè. Es modifica l'article 179, que queda redactat de la manera següent:

«Quan l'agressió sexual consisteixi en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dues primeres vies, el responsable ha de ser castigat com a reu de violació amb la pena de presó de sis a 12 anys.»

Seixanta-quatrè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 182, que queda redactat de la manera següent:

«1. En tots els casos de l'article anterior, quan l'abús sexual consisteixi en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dues primeres vies, el responsable ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre a 10 anys.»

Seixanta-cinquè. Es modifica l'apartat 2 de l'article 183, que queda redactat de la manera següent:

«2. Quan l'abús consisteixi en accés carnal per via vaginal, anal o bucal, o introducció de membres corporals o objectes per alguna de les dues primeres vies, la pena ha de ser de presó de dos a sis anys. La pena s'imposa en la meitat superior si hi concorre la circumstància 3a, o la 4a, de les que preveu l'article 180.1 d'aquest Codi.»

Seixanta-sisè. Es modifica l'article 184, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui solliciti favors de naturalesa sexual, per a si mateix o per a un tercer, en l'àmbit d'una relació laboral, docent o de prestació de serveis, continuada o habitual, i amb aquest comportament provoqui a la víctima una situació objectiva i greument intimidatòria, hostil o humiliant, ha de ser castigat, com a autor d'assetjament sexual, amb la pena de presó de tres a cinc mesos o una multa de sis a 10 mesos.

2. Si el culpable d'assetjament sexual ha comès el fet prevalent-se d'una situació de superioritat laboral, docent o jeràrquica, o amb l'anunci exprés o tàcit de causar a la víctima un mal relacionat amb les legítimes expectatives que aquella pugui tenir en l'àmbit de la relació indicada, la pena és de presó de cinc a set mesos o una multa de 10 a 14 mesos.

3. Quan la víctima sigui especialment vulnerable, per raó de la seva edat, malaltia o situació, la pena és de presó de cinc a set mesos o una multa de 10 a 14 mesos en els casos que preveu l'apartat 1, i de presó de sis mesos a un any en els casos que preveu l'apartat 2 d'aquest article.»

Seixanta-setè. Es modifica l'article 185, que queda redactat de la manera següent:

«El qui executi o faci executar a una altra persona actes d'exhibició obscena davant de menors d'edat

o incapaços ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any o una multa de 12 a 24 mesos.»

Seixanta-vuitè. Es modifica l'article 186, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, per qualsevol mitjà directe, vengui, difongui o exhibeixi material pornogràfic entre menors d'edat o incapaços ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any o una multa de 12 a 24 mesos.»

Seixanta-novè. Es modifica l'article 189, que queda redactat de la manera següent:

«1. Es castiga amb la pena de presó d'un a quatre anys:

a) El qui utilitzi menors d'edat o incapaços amb fins o en espectacles exhibicionistes o pornogràfics, tant públics com privats, o per elaborar qualsevol classe de material pornogràfic, amb qualsevol suport, o financi qualsevol d'aquestes activitats.

b) El qui produeixi, vengui, distribueixi, exhibeixi o faciliti la producció, venda, difusió o exhibició per qualsevol mitjà de material pornogràfic en l'elaboració del qual hagin estat utilitzats menors d'edat o incapaços, o en tingui per a aquestes finalitats, encara que el material tingui l'origen a l'estranger o sigui desconegut.

2. El qui per al seu propi ús posseeixi material pornogràfic en l'elaboració del qual s'hagin utilitzat menors d'edat o incapaços ha de ser castigat amb la pena de tres mesos a un any de presó o amb una multa de sis mesos a dos anys.

3. Han de ser castigats amb la pena de presó de quatre a vuit anys els qui duguin a terme els actes que preveu l'apartat 1 d'aquest article quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Quan s'utilitzin nens menors de 13 anys.

b) Quan els fets revesteixin un caràcter particularment degradant o vexatori.

c) Quan els fets tinguin una gravetat especial atenent el valor econòmic del material pornogràfic.

d) Quan el material pornogràfic representi nens o incapaços que són víctimes de violència física o sexual.

e) Quan el culpable pertanyi a una organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats.

f) Quan el responsable sigui ascendent, tutor, cuidador, guardador, mestre o qualsevol altra persona encarregada, de fet o de dret, del menor o incapaç.

4. El qui faci participar un menor o incapaç en un comportament de naturalesa sexual que perjudiqui l'evolució o el desenvolupament de la personalitat d'aquest ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any.

5. El qui tingui sota la seva potestat, tutela, guarda o acolliment un menor d'edat o incapaç i que, amb coneixement del seu estat de prostitució o corrupció, no faci el possible per impedir que continuï en aquest estat, o no acudeixi a l'autoritat competent per a la mateixa finalitat si no té mitjans per a la custòdia del menor o incapaç, ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 12 mesos.

6. El ministeri fiscal ha de promoure les accions pertinents per tal de privar de la pàtria potestat,

tutela, guarda o acolliment familiar, si s'escau, la persona que incorri en alguna de les conductes descrites a l'apartat anterior.

7. Ha de ser castigat amb la pena de presó de tres mesos a un any o una multa de sis mesos a dos anys el qui produeixi, vengui, distribueixi, exhibeixi o faciliti per qualsevol mitjà material pornogràfic en el qual, no havent utilitzat directament menors o incapaços, s'empri la seva veu o imatge alterada o modificada.

8. En els casos que preveuen els apartats anteriors, es poden imposar les mesures que preveu l'article 129 d'aquest Codi quan el culpable pertanyi a una societat, organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats.»

Setantè. Es modifica l'apartat 3 de l'article 195, que queda redactat de la manera següent:

«3. Si la víctima ho és per accident ocasionat fortuïtament pel qui va ometre l'auxili, la pena és de presó de sis mesos a 18 mesos, i si l'accident es deu a imprudència, la de presó de sis mesos a quatre anys.»

Setanta-unè. Es modifica l'article 206, que queda redactat de la manera següent:

«Les calúmnies es castiguen amb les penes de presó de sis mesos a dos anys o una multa de dotze a 24 mesos, si es propaguen amb publicitat i, altrament, amb una multa de sis a 12 mesos.»

Setanta-dosè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 215, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ningú és penat per calúmia o injúria sinó en virtut d'una querella de la persona ofesa pel delictes o del seu representant legal. Es procedeix d'ofici quan l'ofensa es dirigeix contra un funcionari públic, autoritat o agent d'aquesta sobre fets relatius a l'exercici dels seus càrrecs.»

Setanta-tresè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 221, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui, existint compensació econòmica, lliurin a una altra persona un fill, descendent o qualsevol menor encara que no hi hagi relació de filiació o parentiu, eludint els procediments legals de la guarda, acolliment o adopció, amb la finalitat d'establir una relació anàloga a la de filiació, han de ser castigats amb les penes de presó d'un a cinc anys i d'inhabilitació especial per a l'exercici del dret de la pàtria potestat, tutela, curatela o guarda per un temps de quatre a 10 anys.»

Setanta-quatrè. Es modifica l'article 225, que queda redactat de la manera següent:

«Quan el responsable dels delictes que preveuen els dos articles anteriors restitueixi el menor d'edat o l'incapaç al seu domicili o residència, o el dipositi en un lloc conegut i segur, sense haver-lo fet objecte de cap vexació, sevícies o acte delictiu, ni haver posat en perill la seva vida, salut, integritat física o llibertat sexual, el fet ha de ser castigat amb la pena de presó de tres mesos a un any o una multa de sis a 24 mesos, sempre que el lloc d'estada del menor d'edat o incapaç hagi estat comunicat als seus pares, tutors o guardadors, o l'absència no hagi estat superior a 24 hores.»

Setanta-cinquè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 226, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui deixi de complir els deures legals d'assistència inherents a la pàtria potestat, tutela, guarda o acolliment familiar o de prestar l'assistència necessària legalment establerta per al manteniment dels seus descendents, ascendents o cònjuge, que estiguin necessitats, ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 12 mesos.»

Setanta-sisè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 227, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui deixi de pagar durant dos mesos consecutius o quatre mesos no consecutius qualsevol tipus de prestació econòmica en favor del cònjuge o els fills, establerta en conveni judicialment aprovat o resolució judicial en els casos de separació legal, divorci, declaració de nul·litat del matrimoni, procés de filiació, o procés d'aliments a favor dels seus fills, ha de ser castigat amb la pena de presó de tres mesos a un any o una multa de sis a 24 mesos.»

Setanta-setè. Es modifica l'article 234, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, amb ànim de lucre, prengui els béns mobles d'altri sense la voluntat de l'amo ha de ser castigat, com a reu de furt, amb la pena de presó de sis a 18 mesos si la quantia del que s'ha sostret passa de 400 euros.»

Setanta-vuitè. Es modifica l'article 236, que queda redactat de la manera següent:

«Ha de ser castigat amb una multa de tres a 12 mesos el qui, sent amo d'un bé moble o actuant amb el consentiment d'aquest, el sostregui de qui la tingui legítimament en el seu poder, amb perjudici d'aquest o d'un tercer, sempre que el valor del bé passi de 400 euros.»

Setanta-novè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 244, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui sostregui o utilitzi sense l'autorització deguda un vehicle de motor o ciclomotor d'altri, el valor del qual passi de 400 euros, sense ànim d'apropiar-se'l, ha de ser castigat amb la pena de treballs en benefici de la comunitat de 31 a 90 dies o una multa de sis a 12 mesos si el restitueix, directament o indirectament, en un termini no superior a 48 hores, sense que, en cap cas, la pena imposada pugui ser igual o superior a la que correspondria si s'apropriés definitivament del vehicle.»

Vuitantè. Es modifica l'article 246, que queda redactat de la manera següent:

«El qui alteri termes o límits de pobles o heretats o qualsevol classe de senyals o fites destinats a fixar els límits de propietats o demarcacions de predis contigus, tant de domini públic com privat, ha de ser castigat amb la pena de multa de tres a 18 mesos, si la utilitat reportada o pretesa excedeix els 400 euros.»

Vuitanta-unè. Es modifica l'article 247, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, sense estar-hi autoritzat, distregui les aigües d'ús públic o privatiu del seu curs, o del seu embassament natural o artificial, ha de ser castigat amb la pena de multa de tres a sis mesos si la utilitat reportada passa de 400 euros.»

Vuitanta-dosè. S'afegeix un apartat 3 a l'article 248, que queda redactat de la manera següent:

«3. S'aplica la mateixa pena als qui fabriquin, introdueixin, posseeixin o facilitin programes d'ordinador específicament destinats a la comissió de les estafes que preveu aquest article.»

Vuitanta-tresè. Es modifica l'article 249, que queda redactat de la manera següent:

«Els reus d'estafa han de ser castigats amb la pena de presó de sis mesos a tres anys, si la quantia del que s'ha defraudat passa de 400 euros. Per fixar la pena s'ha de tenir en compte l'import del que s'ha defraudat, el detriment econòmic causat al perjudicat, les relacions entre aquest i el defraudador, els mitjans emprats per aquest i totes les altres circumstàncies que serveixin per valorar la gravetat de la infracció.»

Vuitanta-quatrè. Es modifica l'article 252, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb les penes de l'article 249 o 250, si s'escau, els qui en perjudici d'un altre prenguin o distreguin diners, efectes, valors o qualsevol altre bé moble o actiu patrimonial que hagin rebut en dipòsit, comissió o administració, o per un altre títol que produeixi obligació de lliurar-los o tornar-los, o neguin haver-los rebut, quan la quantia del que s'ha apropiat passi de quatre-cents euros. Aquesta pena s'imposa en la meitat superior en el cas de dipòsit necessari o miserable.»

Vuitanta-cinquè. Es modifica l'article 253, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb la pena de multa de tres a sis mesos els qui, amb ànim de lucre, s'apropriïn d'una cosa perduda o d'amo desconegut, sempre que en ambdós casos el valor del que s'ha apropiat passi de 400 euros. Si es tracta de coses de valor artístic, històric, cultural o científic, la pena és de presó de sis mesos a dos anys.»

Vuitanta-sisè. Es modifica l'article 254, que queda redactat de la manera següent:

«Ha de ser castigat amb la pena de multa de tres a sis mesos el qui, havent rebut indegudament, per error del transmissor, diners o algun altre bé moble, negui haver-ho rebut o, comprovat l'error, no ho retorni, sempre que la quantia del que s'ha rebut passi de 400 euros.»

Vuitanta-setè. Es modifica el primer paràgraf de l'article 255, que queda redactat de la manera següent:

«Ha de ser castigat amb la pena de multa de tres a 12 mesos el qui cometi defraudació per un valor superior a 400 euros, utilitzant energia elèctrica, gas, aigua, telecomunicacions o un altre element, energia o fluid aliens, per algun dels mitjans següents:»

Vuitanta-vuitè. Es modifica l'article 256, que queda redactat de la manera següent:

«El qui faci ús de qualsevol equip terminal de telecomunicació, sense consentiment del titular, i ocasioni a aquest un perjudici superior a 400 euros, ha de ser castigat amb la pena de multa de tres a 12 mesos.»

Vuitanta-novè. Es modifica l'article 259, que queda redactat de la manera següent:

«Ha de ser castigat amb la pena d'un a quatre anys de presó i multa de 12 a 24 mesos el deutor

que, una vegada admesa a tràmit la sol·licitud de concurs, sense estar-hi autoritzat ni judicialment ni pels administradors concursals, i fora dels casos permesos per la llei, realitzi qualsevol acte de disposició patrimonial o generador d'obligacions, destinat a pagar un o diversos creditors, privilegiats o no, amb posposició de la resta.»

Norantè. Es modifica l'article 260, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui sigui declarat en concurs ha de ser castigat amb la pena de presó de dos a sis anys i una multa de vuit a 24 mesos, quan la situació de crisi econòmica o la insolvència sigui causada o agreujada dolosament pel deutor o la persona que actui en nom seu.

2. S'ha de tenir en compte per graduar la pena la quantia del perjudici inferit als creditors, el seu nombre i la seva condició econòmica.

3. Aquest delictes i els delictes singulars relacionats amb aquest, comesos pel deutor o la persona que hagi actuat en nom seu, es poden perseguir sense esperar a la conclusió del procés civil i sense perjudici de la continuació d'aquest. L'import de la responsabilitat civil derivada dels delictes esmentats s'ha d'incorporar, si s'escau, a la massa.

4. En cap cas la qualificació de la insolvència en el procés civil no vincula la jurisdicció penal.»

Noranta-unè. Es modifica l'article 261, que queda redactat de la manera següent:

«El qui en procediment concursal presenti, expressament, dades falses relatives a l'estat comptable, a fi d'aconseguir-ne indegudament la declaració, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a dos anys i multa de sis a 12 mesos.»

Noranta-dosè. Es modifica l'article 262, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui sol·licitin dons o promeses per no prendre part en un concurs o subhasta pública; els qui intentin allunyar de la subhasta els postors per mitjà d'amenaçes, dons, promeses o qualsevol altre artifici; els qui es concertin entre si a fi d'alterar el preu de l'execució, o els qui fraudulentament trenquin o abandonin la subhasta havent obtingut l'adjudicació, han de ser castigats amb la pena de presó d'un a tres anys i multa de 12 a 24 mesos, així com inhabilitació especial per licitar en subhastes judicials entre tres i cinc anys. Si es tracta d'un concurs o subhasta convocats per les administracions o ens públics, també s'ha d'imposar a l'agent i a la persona o empresa representada per ell la pena d'inhabilitació especial que ha de comprendre, en tot cas, el dret a fer contractes amb les administracions públiques per un període de tres a cinc anys.

2. El jutge o tribunal pot imposar alguna o algunes de les conseqüències que preveu l'article 129 si el culpable pertany a alguna societat, organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats.»

Noranta-tresè. Es modifica l'article 263, que queda redactat de la manera següent:

«El qui causi danys en una propietat aliena no compresos en altres títols d'aquest Codi ha de ser castigat amb la pena de multa de sis a 24 mesos, ateses la condició econòmica de la víctima i la quantia del dany si passa de 400 euros.»

Noranta-quatrè. Es modifica el primer paràgraf de l'article 267, que queda redactat de la manera següent:

«Els danys causats per imprudència greu en una quantia superior a 80.000 euros han de ser castigats amb la pena de multa de tres a nou mesos, atenent la importància dels danys.»

Noranta-cinquè. Es modifica l'article 270, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys i multa de 12 a 24 mesos qui, amb ànim de lucre i en perjudici d'un tercer, reproduceix, plagia, distribueixi o comuniqui públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol mitjà, sense l'autorització dels titulars dels corresponents drets de propietat intel·lectual o dels seus cessionaris.

2. Ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys i multa de 12 a 24 mesos qui intencionadament exporti o emmagatzemi exemplars de les obres, produccions o execucions a què es refereix l'apartat anterior sense l'autorització esmentada. Igualment incorren en la mateixa pena els qui importin intencionadament aquests productes sense l'autorització, tant si aquests tenen un origen lícit com il·lícit al seu país de procedència; això no obstant, la importació d'aquests productes d'un Estat pertanyent a la Unió Europea no és punible quan s'hagin adquirit directament del titular dels drets a l'Estat esmentat, o amb el seu consentiment.

3. També ha de ser castigat amb la mateixa pena qui fabriqui, importi, posi en circulació o tingui qualsevol mitjà específicament destinat a facilitar la supressió no autoritzada o la neutralització de qualsevol dispositiu tècnic que s'hagi utilitzat per protegir programes d'ordinador o qualsevol de les altres obres, interpretacions o execucions en els termes que preveu l'apartat 1 d'aquest article.»

Noranta-sisè. Es modifica l'article 271, que queda redactat de la manera següent:

«S'ha d'imposar la pena de presó d'un a quatre anys, multa de 12 a 24 mesos i inhabilitació especial per a l'exercici de la professió relacionada amb el delictes comès, per un període de dos a cinc anys, quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Que el benefici obtingut tingui una transcendència econòmica especial.

b) Que els fets tinguin especial gravetat, atenent el valor dels objectes produïts il·lícitament o l'especial importància dels perjudicis ocasionats.

c) Que el culpable pertanyi a una organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que tingui com a finalitat la realització d'activitats infractores de drets de propietat intel·lectual.

d) Que s'utilitzin menors de 18 anys per cometre aquests delictes.»

Noranta-setè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 273, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys i multa de 12 a 24 mesos el qui, amb finalitats industrials o comercials, sense consentiment del titular d'una patent o model d'utilitat i amb coneixement del seu registre, fabriqui, importi, posseeixi, utilitzi, ofereixi o introdueixi al comerç objectes emparats per aquests drets.»

Noranta-vuitè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 274 i s'hi afegeixen els apartats 3 i 4, amb la redacció següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de sis mesos a dos anys de presó i multa de 12 a 24 mesos el qui, amb finalitats industrials o comercials, sense consentiment del titular d'un dret de propietat industrial registrat d'acord amb la legislació de marques i amb coneixement del registre, reproduceix, imita, modifiqui o de qualsevol altra manera utilitzi un signe distintiu idèntic o confusible amb aquell, per distingir els mateixos o similars productes, serveis, activitats o establiments per als quals estigui registrat el dret de propietat industrial. També incorren en la mateixa pena els qui importin intencionadament aquests productes sense l'esmentat consentiment, tant si tenen un origen lícit com il·lícit al seu país de procedència; tot i així, la importació d'aquests productes d'un Estat pertanyent a la Unió Europea no és punible quan s'hagin adquirit directament del titular dels drets de l'Estat esmentat, o amb el seu consentiment.»

«3. Ha de ser castigat amb la mateixa pena qui, amb fins agraris o comercials, sense consentiment del titular d'un títol d'obtenció vegetal i amb coneixement del seu registre, produeixi o reproduceixi, condicioni amb vista a la producció o reproducció, ofereixi en venda, vengui o comercialitzi d'una altra forma, exporti o importi, o posseeixi per a qualsevol dels fins esmentats, material vegetal de reproducció o multiplicació d'una varietat vegetal protegida de conformitat amb la legislació sobre protecció d'obteniments vegetals.

4. Ha de ser castigat amb la mateixa pena qui realitzi qualssevol dels actes descrits a l'apartat anterior utilitzant, sota la denominació d'una varietat vegetal protegida, material vegetal de reproducció o multiplicació que no pertanyi a la dita varietat.»

Noranta-novè. Es modifica l'article 276, que queda redactat de la manera següent:

«S'ha d'imposar la pena de presó d'un a quatre anys, multa de 12 a 24 mesos i inhabilitació especial per a l'exercici de la professió relacionada amb el delictes comès, per un període de dos a cinc anys, quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Que el benefici obtingut tingui una transcendència econòmica especial.

b) Que els fets tinguin una gravetat especial, atenent el valor dels objectes produïts il·lícitament o l'especial importància dels perjudicis ocasionats.

c) Que el culpable pertanyi a una organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que tingui com a finalitat la realització d'activitats infractores de drets de propietat industrial.

d) Que s'utilitzin menors de 18 anys per cometre aquests delictes.»

Centè. Es modifica l'article 282, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb la pena de presó de sis mesos a un any o una multa de 12 a 24 mesos els fabricants o comerciants que, en les seves ofertes o publicitat de productes o serveis, hi facin al·legacions falses o manifestin característiques incertes, de manera que puguin causar un perjudici greu i manifest als consumidors, sense perjudici de la pena que correspongui aplicar per la comissió d'altres delictes.»

Cent unè. Es modifica l'article 284, que queda redactat de la manera següent:

«S'ha d'imposar la pena de presó de sis mesos a dos anys o una multa de 12 a 24 mesos als qui, difonent notícies falses, emprant violència, amenaça o engany, o utilitzant informació privilegiada, intentin alterar els preus que haurien de resultar de la lliure concurrència de productes, mercaderies, títols valors, serveis o qualssevol altres coses mobles o immobles que siguin objecte de contractació, sense perjudici de la pena que els pugui correspondre per altres delictes comesos.»

Cent dosè. Es modifica l'article 285, que queda redactat de la manera següent:

«1. Qui de forma directa o per mitjà d'una persona interposada usi alguna informació rellevant per a la cotització de qualsevol classe de valors o instruments negociats en algun mercat organitzat, oficial o reconegut, a la qual hagi tingut accés reservat a causa de l'exercici de la seva activitat professional o empresarial, o la subministri i obtingui per a si mateix o per a un tercer un benefici econòmic superior a 600.000 euros o causi un perjudici d'una quantitat idèntica, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys, multa del triple de la quantia del benefici obtingut o afavorit i inhabilitació especial per a l'exercici de la professió o activitat de dos a cinc anys.

2. S'ha d'aplicar la pena de presó de quatre a sis anys, la multa del triple de la quantia del benefici obtingut o afavorit i inhabilitació especial per a l'exercici de la professió o activitat de dos a cinc anys, quan en les conductes descrites a l'apartat anterior es doni alguna de les circumstàncies següents:

1a Que els subjectes es dediquin de forma habitual a aquestes pràctiques abusives.

2a Que el benefici obtingut sigui d'importància notòria.

3a Que es causi un dany greu als interessos generals.»

Cent tresè. Es modifica l'article 286, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb les penes de presó de sis mesos a dos anys i multa de sis a 24 mesos el qui, sense consentiment del prestador de serveis i amb finalitats comercials, faciliti l'accés intel·ligible a un servei de radiodifusió sonora o televisiva, a serveis interactius prestats a distància per via electrònica, o subministri l'accés condicional a aquests, considerat com a servei independent, mitjançant:

1r La fabricació, importació, distribució, posada a disposició per via electrònica, venda, lloguer, o possessió de qualsevol equip o programa informàtic, no autoritzat en un altre Estat membre de la Unió Europea, dissenyat o adaptat per fer possible aquest accés.

2n La instal·lació, manteniment o substitució dels equips o programes informàtics esmentats en el paràgraf 1r.

2. Ha de ser castigat amb la mateixa pena el qui, amb ànim de lucre, alteri o dupliqui el número identificatiu d'equips de telecomunicacions, o comercialitzi equips que hagin sofert alteració fraudulenta.

3. Al qui, sense ànim de lucre, faciliti a tercers l'accés descrit a l'apartat 1, o per mitjà d'una comunicació pública, comercial o no, subministri infor-

mació a una pluralitat de persones sobre la manera d'aconseguir l'accés no autoritzat a un servei o l'ús d'un dispositiu o programa, dels expressats al mateix apartat 1, incitant a aconseguir-los, se li ha d'imposar la pena de multa que preveu el dit apartat.

4. Al qui utilitzi els equips o programes que permetin l'accés no autoritzat a serveis d'accés condicional o equips de telecomunicació, se li ha d'imposar la pena que preveu l'article 255 d'aquest Codi amb independència de la quantia de la defraudació.»

Cent quadrè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 287, que queda redactat de la manera següent:

«1. Per procedir pels delictes que preveu la secció 3a d'aquest capítol és necessària la denúncia de la persona ofesa o dels seus representants legals. Quan sigui menor d'edat, incapaç o una persona desvalguda, també pot denunciar el ministeri fiscal.»

Cent cinquè. Es modifica l'article 289, que queda redactat de la manera següent:

«El qui per qualsevol mitjà destrueixi, inutilitzi o danyi una cosa pròpia d'utilitat social o cultural, o de qualsevol manera la sostregui al compliment dels deures legals imposats en interès de la comunitat, ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a cinc mesos o una multa de sis a 10 mesos.»

Cent sisè. Es modifica l'apartat 3 de l'article 298, que queda redactat de la manera següent:

«3. En cap cas no es pot imposar pena privativa de llibertat que superi l'assenyalada al delictes encobert. Si aquest està castigat amb una pena d'una altra naturalesa, la pena privativa de llibertat s'ha de substituir per la de multa de 12 a 24 mesos, llevat que el delictes encobert tingui assignada una pena igual o inferior a aquesta; en aquest cas, s'ha d'imposar al culpable la pena d'aquell delictes en la meitat inferior.»

Cent setè. Es modifica l'article 299, amb la redacció següent:

«1. El qui amb ànim de lucre i amb coneixement de la comissió de fets constitutius de falta contra la propietat, habitualment se n'aprofiti o auxiliï els culpables perquè se'n beneficiïn dels efectes, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any.

2. Si els efectes els rep o els adquireix per traficant s'ha d'imposar la pena en la meitat superior i, si es duen a terme els fets en un local obert al públic, s'ha d'imposar, a més, la multa de 12 a 24 mesos. En aquests casos els jutges o tribunals, atenent la gravetat del fet i les circumstàncies personals del delinqüent, també li poden imposar la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de la seva professió o indústria per un temps d'un a tres anys, i acordar la mesura de clausura temporal o definitiva de l'establiment o local. Si la clausura és temporal, la durada no pot passar de cinc anys.»

Cent vuitè. A l'article 301, es modifica l'apartat 1 i s'hi afegeix un apartat 5, en els termes següents:

«1. El qui adquireixi, converteixi o transmeti béns, sabent que aquests tenen el seu origen en un delictes, o realitzi qualsevol altre acte per ocultar o encobrir el seu origen il·lícit, o per ajudar la persona que hagi participat en la infracció o infraccions a eludir les conseqüències legals dels seus actes,

ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a sis anys i multa del triple de la quantitat del valor dels béns. En aquests casos, els jutges o tribunals, atenent la gravetat del fet i les circumstàncies personals del delinqüent, també li poden imposar la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici de la seva professió o indústria per un temps d'un a tres anys, i acordar la mesura de clausura temporal o definitiva de l'establiment o local. Si la clausura és temporal, la durada no pot passar de cinc anys.

La pena s'ha d'imposar en la meitat superior quan els béns tinguin el seu origen en algun dels delictes relacionats amb el tràfic de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques descrits als articles 368 a 372 d'aquest Codi. En aquests casos s'han d'aplicar les disposicions que conté l'article 374 d'aquest Codi.»

«5. Si el culpable ha obtingut guanys, han de ser decomissats d'acord amb les regles de l'article 127 d'aquest Codi.»

Cent novè. Es modifica l'article 302, que queda redactat de la manera següent:

«1. En els casos que preveu l'article anterior s'han d'imposar les penes privatives de llibertat en la meitat superior a les persones que pertanyin a una organització dedicada a les finalitats assenyalades en aquests, i la pena superior en grau als caps, administradors o encarregats de les organitzacions.

2. En aquests casos, els jutges o tribunals han d'imposar, a més de les penes corresponents, la d'inhabilitació especial del reu per a l'exercici de la seva professió o indústria per un temps de tres a sis anys, el comís dels béns objecte del delicte i dels productes i beneficis obtinguts directament o indirectament de l'acte delictiu, i poden decretar, així mateix, alguna de les mesures següents:

a) L'aplicació de qualsevol de les mesures que preveu l'article 129 d'aquest Codi.

b) La pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajuts públics i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social, durant el temps que duri la més gran de les penes privatives de llibertat imposades.»

Cent desè. Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 305, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui, per acció o omissió, defraudi la hisenda pública estatal, autonòmica, foral o local, eludint el pagament de tributs, quantitats retingudes o que s'hagin hagut de retenir o ingressos a compte de retribucions en espècie obtenint indegudament devolucions o gaudint de beneficis fiscals de la mateixa forma, sempre que la quantia de la quota defraudada, l'import no ingressat de les retencions o ingressos a compte o de les devolucions o beneficis fiscals indegudament obtinguts o de què hagin gaudit passi de 120.000 euros, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i multa del sextuple de la quantia esmentada.

Les penes assenyalades en el paràgraf anterior s'apliquen en la meitat superior quan la defraudació es cometi mentre es dona alguna de les circumstàncies següents:

a) La utilització d'una persona o persones interposades de manera que quedi oculta la identitat del verdader obligat tributari.

b) L'especial transcendència i gravetat de la defraudació atenent l'import del que s'ha defraudat o l'existència d'una estructura organitzativa que afecti o pugui afectar una pluralitat d'obligats tributaris.

A més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajuts públics i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.»

«3. S'han d'imposar les mateixes penes quan les conductes descrites a l'apartat 1 d'aquest article es cometin contra la hisenda de la Comunitat Europea, sempre que la quantia defraudada passi de 50.000 euros.»

Cent onzè. Es modifica l'article 306, que queda redactat de la manera següent:

«El qui per acció o omissió defraudi els pressupostos generals de la Comunitat Europea o altres d'administrats per aquesta, en una quantia superior a 50.000 euros, eludint el pagament de quantitats que s'hagin d'ingressar, o donant als fons obtinguts una aplicació diferent d'aquella a la qual estiguin destinats, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i multa del sextuple de la quantia esmentada.»

Cent dotzè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 307, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui, per acció o omissió, defraudi la Seguretat Social eludint el pagament de les seves quotes i conceptes de recaptació conjunta, obtenint indegudament devolucions d'aquestes o gaudint de deduccions per qualsevol concepte també de forma indeguda, sempre que la quantia de les quotes defraudades o de les devolucions o deduccions indegudes passi de 120.000 euros, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i multa del sextuple de la quantia esmentada.

Les penes assenyalades al paràgraf anterior s'apliquen en la meitat superior quan la defraudació es cometi mentre es dona alguna de les circumstàncies següents:

a) La utilització d'una persona o persones interposades de manera que quedi oculta la identitat del verdader obligat davant la Seguretat Social.

b) L'especial transcendència i gravetat de la defraudació atenent l'import del que s'ha defraudat o l'existència d'una estructura organitzativa que afecti o pugui afectar una pluralitat d'obligats davant la Seguretat Social.»

Cent tretzè. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 308, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui obtingui una subvenció, desgravació o ajuda de les administracions públiques de més de 80.000 euros falsejant les condicions requerides per a la concessió o ocultant les que l'haurien impedit ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i multa del sextuple de la quantia del seu import.

2. S'han d'imposar les mateixes penes al qui, en l'exercici d'una activitat subvencionada amb fons de les administracions públiques l'import de la qual superi els 80.000 euros, incompleixi les condicions establertes alterant substancialment les finalitats per a les quals va ser concedida la subvenció.»

Cent catorzè. Es modifica l'article 309, que queda redactat de la manera següent:

«El qui obtingui indegudament fons dels pressupostos generals de la Comunitat Europea o altres administrats per aquesta, en una quantia superior a 50.000 euros, falsejant les condicions requerides per a la concessió o ocultant les que l'haurien impedit ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i multa del sextuple de la quantia esmentada.»

Cent quinze. Es modifica l'article 310, que queda redactat de la manera següent:

«Ha de ser castigat amb la pena de presó de cinc a set mesos el qui, estant obligat per llei tributària a portar comptabilitat mercantil, llibres o registres fiscals:

a) Incompleixi absolutament aquesta obligació en règim d'estimació directa de bases tributàries.

b) Porti comptabilitats diferents que, referides a una mateixa activitat i exercici econòmic, ocultin o simulin la verdadera situació de l'empresa.

c) No hagi anotat als llibres obligatoris negocis, actes, operacions o, en general, transaccions econòmiques, o els hagi anotat amb xifres diferents de les verdaderes.

d) Hagi practicat als llibres obligatoris anotacions comptables fictícies.

La consideració com a delictes dels casos de fet, a què es refereixen els paràgrafs c) i d) anteriors, requereix que s'hagin omès les declaracions tributàries o que les presentades siguin reflex de la comptabilitat falsa i que la quantia, en més o menys, dels càrrecs o abonaments omesos o falsejats passi, sense compensació aritmètica entre aquests, de 240.000 euros per cada exercici econòmic.»

Cent setzè. Es modifica l'article 314, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui produeixin una greu discriminació en la feina, pública o privada, contra alguna persona per raó de la seva ideologia, religió o creences, la seva pertinença a una ètnia, raça o nació, el seu sexe, orientació sexual, situació familiar, malaltia o discapacitat, perquè tenen la representació legal o sindical dels treballadors, per parentiu amb altres treballadors de l'empresa o per l'ús d'alguna de les llengües oficials dins de l'Estat espanyol, i no restableixin la situació d'igualtat davant la llei després d'un requeriment o una sanció administrativa, i reparin els danys econòmics que n'hagin derivat, han de ser castigats amb la pena de presó de sis mesos a dos anys o una multa de 12 a 24 mesos.»

Cent dissetè. Es modifica l'article 324, que queda redactat de la manera següent:

«El qui per imprudència greu causi danys, en una quantia superior a 400 euros, en un arxiu, registre, museu, biblioteca, centre docent, gabinet científic, institució anàloga o en béns de valor artístic, històric, cultural, científic o monumental, així com en jaciments arqueològics, ha de ser castigat amb la pena de multa de tres a 18 mesos, atenent la importància dels danys.»

Cent divuitè. Es modifica l'article 325, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb les penes de presó de sis mesos a quatre anys, multa de vuit a 24 mesos i inhabilitació especial per a professió o ofici per un temps d'un a tres anys el qui, contravenint a les lleis o altres disposicions de caràcter general protectores del medi ambient, provoqui o realitzi directament o indirectament emissions, abocaments, radiacions, extraccions o excavacions, aterraments, sorolls, vibracions, injeccions o dipòsits, a l'atmosfera, el sòl, el subsòl o les aigües terrestres, marítimes o subterrànies, amb incidència, fins i tot, als espais transfronterers, així com les captacions d'aigües que puguin perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals. Si el risc de perjudici greu ho és per a la salut de les persones, la pena de presó s'ha d'imposar en la meitat superior.

2. El qui dolosament alliberi, emeti o introdueixi radiacions ionitzants o altres substàncies a l'aire, la terra o les aigües marítimes, continentals, superficials o subterrànies, en una quantitat que produeixi en alguna persona la mort o una malaltia que, a més d'una primera assistència facultativa, requereixi tractament mèdic o quirúrgic o produeixi seqüeles irreversibles, ha de ser castigat, a més de la pena que correspongui pel dany causat a les persones, amb la presó de dos a quatre anys.»

Cent dinovè. Es modifica l'article 328, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb la pena de presó de cinc a set mesos i multa de 10 a 14 mesos els qui estableixin dipòsits o abocadors de rebuigs o residus sòlids o líquids que siguin tòxics o perillosos i puguin perjudicar greument l'equilibri dels sistemes naturals o la salut de les persones.»

Cent vintè. Es modifica la rúbrica del capítol IV del títol XVI del llibre II amb la redacció següent:

«Dels delictes relatius a la protecció de la flora, la fauna i els animals domèstics.»

Cent vint-i-unè. Es modifica l'article 332, que queda redactat de la manera següent:

«El qui amb perjudici greu per al medi ambient talli, talli, cremi, arrenqui, reculli o efectui tràfic il·legal d'alguna espècie o subespècie de flora amenaçada o dels seus propàguls, o en destrueixi o alteri greument l'hàbitat, ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o una multa de vuit a 24 mesos.»

Cent vint-i-dosè. Es modifica l'article 333, que queda redactat de la manera següent:

«El qui introdueixi o alliberi espècies de flora o fauna no autòctona, de manera que perjudiqui l'equilibri biològic, contravenint a les lleis o disposicions de caràcter general protectores de les espècies de flora o fauna, ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o una multa de vuit a 24 mesos.»

Cent vint-i-tresè. Es modifica l'apartat 1 de l'article 334, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui caci o pesqui espècies amenaçades, realitzi activitats que impedeixin o dificultin la seva reproducció o migració, contravenint a les lleis o

disposicions de caràcter general protectores de les espècies de fauna silvestre, comerç o tràfic amb aquestes o amb les seves restes ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o una multa de vuit a 24 mesos i, en tot cas, inhabilitació especial per exercir el dret de caçar o pescar per un temps de dos a quatre anys.»

Cent vint-i-quatre. Es modifica l'article 335, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui cací o pesqui espècies diferents de les indicades a l'article anterior, quan estigui expressament prohibit per les normes específiques sobre la seva caça o pesca, ha de ser castigat amb la pena de multa de vuit a 12 mesos i inhabilitació especial per exercir el dret de caçar o pescar per un temps de dos a cinc anys.

2. El qui cací o pesqui espècies a les quals es refereix l'apartat anterior en terrenys públics o privats d'altri, sotmesos a règim cinegètic especial, sense el corresponent permís del seu titular, ha de ser castigat amb la pena de multa de quatre a vuit mesos i inhabilitació especial per exercir el dret de caçar o pescar per un temps d'un a tres anys, a més de les penes que li puguin correspondre, si s'escau, per la comissió del delictes previst a l'apartat 1 d'aquest article.

3. Si les conductes anteriors produeixen greus danys al patrimoni cinegètic d'un terreny sotmès a règim cinegètic especial, s'ha d'imposar la pena de presó de sis mesos a dos anys i inhabilitació especial per exercir els drets de caçar i pescar per un temps de dos a cinc anys.

4. S'ha d'imposar la pena en la meitat superior quan les conductes tipificades en aquest article es duguin a terme en grup de tres o més persones o fent servir arts o mitjans prohibits legalment o reglamentàriament.»

Cent vint-i-cinquè. Es modifica l'article 336, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, sense estar-hi legalment autoritzat, per caçar o pescar empri verí, mitjans explosius o altres instruments o arts d'una similar eficàcia destructiva per a la fauna, ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre mesos a dos anys o una multa de vuit a 24 mesos i, en tot cas, inhabilitació especial per exercir el dret de caçar o pescar per un temps d'un a tres anys. Si el dany causat és d'importància notòria, s'ha d'imposar la pena de presó damunt esmentada en la meitat superior.»

Cent vint-i-sisè. Es modifica l'article 337, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui maltractin amb acarnissament i injustificadament animals domèstics i els causin la mort o els provoquin lesions que produeixin un greu menyscapse físic han de ser castigats amb la pena de presó de tres mesos a un any i inhabilitació especial d'un a tres anys per a l'exercici de professió, ofici o comerç que tingui relació amb els animals.»

Cent vint-i-setè. Es modifica l'article 346, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui, provocant explosions o utilitzant qualsevol altre mitjà de potència destructiva similar, causin la destrucció d'aeroports, ports, estacions, edificis, locals públics, dipòsits que continguin materials inflamables o explosius, vies de comunicació, mitjans de transport col·lectius, o la immer-

sió o avarada d'una nau, inundació, explosió d'una mina o instal·lació industrial, aixecament dels carrils d'una via fèrria, canvi maliciós dels senyals emprats al servei d'aquesta per a la seguretat dels mitjans de transport, voladura de pont, destrossa de calçada pública, pertorbació greu de qualsevol classe o mitjà de comunicació, pertorbació o interrupció del subministrament d'aigua, electricitat o un altre recurs natural fonamental incorren en la pena de presó de 10 a 20 anys, quan els estralls comportin necessàriament un perill per a la vida o la integritat de les persones.

2. Quan no es doni aquest perill, s'han de castigar com a danys previstos a l'article 266 d'aquest Codi.

3. Si, a més del perill, s'ha produït lesió per a la vida, integritat física o salut de les persones, els fets es castiguen separadament amb la pena corresponent al delictes comès.»

Cent vint-i-vuitè. Es modifica l'article 369, que queda redactat de la manera següent:

«1. S'han d'imposar les penes superiors en grau a les que assenyala l'article anterior i multa del quàdruple de la quantia quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

1a El culpable sigui una autoritat, funcionari públic, facultatiu, treballador social, docent o educador i actuï en l'exercici del seu càrrec, professió o ofici.

2a El culpable pertanyi a una organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que tingui com a finalitat difondre aquests substàncies o productes fins i tot de manera ocasional.

3a El culpable participi en altres activitats organitzades o l'execució de les quals es vegi facilitada per la comissió del delictes.

4a Els fets tinguin lloc en establiments oberts al públic pels responsables o empleats d'aquests.

5a Les substàncies a què es refereix l'article anterior es facilitin a menors de 18 anys, a disminuïts psíquics o a persones sotmeses a tractament de deshabitació o rehabilitació.

6a Sigui d'importància notòria la quantitat de les substàncies esmentades objecte de les conductes a què es refereix l'article anterior.

7a Aquestes substàncies s'adulterin, es manipulin o es barregin entre si o amb altres, i s'incrementi el possible dany a la salut.

8a Les conductes descrites a l'article anterior tinguin lloc en centres docents, en centres, establiments o unitats militars, en centres penitenciaris o en centres de deshabitació o rehabilitació, o en les seves proximitats.

9a El culpable empri violència o exhibeixi o faci servir armes per cometre el fet.

10a El culpable introdueixi o tregui il·legalment aquestes substàncies o productes del territori nacional, o afavoreixi la realització d'aquestes conductes.

2. En els casos que preveuen les circumstàncies 2a, 3a i 4a de l'apartat anterior d'aquest article, s'ha d'imposar a l'organització, associació o persona titular de l'establiment una multa del triple del valor de la droga objecte del delictes, el comís dels béns objecte del delictes i dels productes i beneficis obtinguts directament o indirectament de l'acte delictiu i, a més, l'autoritat judicial pot decretar alguna de les mesures següents:

1a La pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajuts públics i del dret a gaudir de bene-

ficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social, durant el temps que duri la més gran de les penes privatives de llibertat imposades.

2a L'aplicació de les mesures que preveu l'article 129 d'aquest Codi.»

Cent vint-i-novè. Es modifica l'article 370, que queda redactat de la manera següent:

«S'ha d'imposar la pena superior en un o dos graus a la que assenyalada l'article 368 quan:

1r S'utilitzin menors de 18 anys o disminuïts psíquics per cometre aquests delictes.

2n Es tracti dels caps, administradors o encarregats de les organitzacions a les quals es refereixen les circumstàncies 2a i 3a de l'apartat 1 de l'article anterior.

3r Les conductes descrites a l'article 368 siguin d'extrema gravetat.

Es consideren d'extrema gravetat els casos en què la quantitat de les substàncies a les quals es refereix l'article 368 excedeixi notablement la considerada d'importància notòria, o s'hagin utilitzat vaixells o aeronaus com a mitjà de transport específic, o s'hagin dut a terme les conductes indicades simulant operacions de comerç internacional entre empreses, o es tracti de xarxes internacionals dedicades a aquest tipus d'activitats, o quan hi concorrin tres o més de les circumstàncies que preveu l'article 369.1.

En els casos dels números 2n i 3r anteriors s'ha d'imposar als culpables, a més, una multa del triple del valor de la droga objecte del delictes.»

Cent trentè. Es modifica l'apartat 2 de l'article 371, que queda redactat de la manera següent:

«2. S'ha d'imposar la pena assenyalada en la meitat superior quan les persones que duguin a terme els fets descrits a l'apartat anterior pertanyin a una organització dedicada a les finalitats que s'hi assenyalen, i la pena superior en grau quan es tracti dels caps, administradors o encarregats d'aquestes organitzacions o associacions.

En aquests casos, els jutges o tribunals han d'imposar, a més de les penes corresponents, la d'inhabilitació especial del reu per exercir la seva professió o indústria per un temps de tres a sis anys, i les altres mesures que preveu l'article 369.2.»

Cent trenta-unè. Es modifica l'article 374, que queda redactat de la manera següent:

«1. En els delictes que preveuen els articles 301.1, paràgraf segon, i 368 a 372, a més de les penes que correspongui imposar pel delictes comès, són objecte de decomís les drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques, els equips, materials i substàncies a què es refereix l'article 371, així com els béns, mitjans, instruments i guanys amb subjecció al que disposen l'article 127 d'aquest Codi i les normes especials següents:

1a Les drogues, estupefaents i substàncies psicotròpiques han de ser destruïdes per l'autoritat administrativa sota la custòdia de la qual estiguin, una vegada fets els informes analítics pertinents i guardades mostres suficients, llevat que l'autoritat judicial competent n'hagi ordenat la conservació íntegra. Una vegada la sentència sigui ferma, s'han de destruir les mostres que s'hagin apartat, o destruir la totalitat del que s'hagi confiscat, en el cas que l'òrgan judicial competent n'hagi ordenat la conservació.

2a A fi de garantir l'efectivitat del decomís, els béns, mitjans, instruments i guanys poden ser confiscats o embargats i posats en dipòsit per l'autoritat judicial des del moment de les primeres diligències.

3a L'autoritat judicial pot acordar que, amb les degudes garanties per a la seva conservació i mentre se substancia el procediment, l'objecte del decomís, si és de comerç lícit, pugui ser utilitzat provisionalment per la policia judicial encarregada de la repressió del tràfic il·legal de drogues.

4a Si per qualsevol circumstància no és possible decomissar els béns i efectes assenyalats al paràgraf anterior, es pot acordar el comís d'altres per un valor equivalent.

5a Quan els béns, mitjans, instruments i guanys del delictes hagin desaparegut del patrimoni dels presumptes responsables, es pot acordar el comís del seu valor sobre altres béns diferents fins i tot d'origen lícit, que pertanyin als responsables.

2. Els béns decomissats poden ser alienats, sense esperar el pronunciament de fermesa de la sentència, en els casos següents:

a) Quan el propietari en faci exprés abandonament.

b) Quan la seva conservació pugui ser perillosa per a la salut o seguretat públiques, o donar lloc a una disminució important del seu valor, o afectar greument el seu ús i funcionament habituals. S'entenen inclosos els que sense sofrir un deteriorament material es depreciïn pel transcurs del temps.

Quan es donin aquests casos, l'autoritat judicial n'ha d'ordenar l'alienació, d'ofici o a instància del ministeri fiscal, l'advocat de l'Estat o la representació processal de les comunitats autònomes, entitats locals o altres entitats públiques, i prèvia audiència de l'interessat.

L'import de l'alienació, que s'ha de fer per qualsevol de les formes legalment previstes, queda dipositat a l'efecte del procés legal corresponent, una vegada deduïdes les despeses de qualsevol naturalesa que s'hagin produït.

3. En els delictes als quals es refereixen els apartats precedents, els jutges i tribunals que coneguin de la causa poden declarar la nul·litat dels actes o negocis jurídics en virtut dels quals s'hagin transmès, gravat o modificat la titularitat real o drets relatius als béns i efectes assenyalats als apartats anteriors.

4. Els béns, mitjans, instruments i guanys definitivament decomissats per sentència, que no poden ser aplicats a la satisfacció de les responsabilitats civils derivades del delictes ni de les costes processals, s'han d'adjudicar íntegrament a l'Estat.»

Cent trenta-dosè. Es modifica l'article 376, que queda redactat de la manera següent:

«En els casos que preveuen els articles 368 a 372, els jutges o tribunals, raonant-ho en la sentència, poden imposar la pena inferior en un o dos graus a la que assenyalada la llei per al delictes de què es tracti, sempre que el subjecte hagi abandonat voluntàriament les seves activitats delictives i hagi col·laborat activament amb les autoritats o els seus agents per impedir la producció del delictes, o bé per obtenir proves decisives per identificar o capturar altres responsables o per impedir l'actuació o el desenvolupament de les organitzacions o associacions a les quals hagi pertangut o amb les quals hagi col·laborat.

Igualment, en els casos que preveuen els articles 368 a 372, els jutges o tribunals poden im-

sar la pena inferior en un o dos graus al reu que, sent drogodependent en el moment de cometre els fets, acreditat suficientment que ha finalitzat amb èxit un tractament de deshabituació, sempre que la quantitat de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques no sigui d'importància notòria o d'extrema gravetat.»

Cent trenta-tresè. Es modifica l'article 379, que queda redactat de la manera següent:

«El qui condueixi un vehicle de motor o un ciclomotor sota la influència de drogues tòxiques, estupefaents, substàncies psicotròpiques o begudes alcohòliques ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 12 mesos i, si s'escau, treballs en benefici de la comunitat de 31 a 90 dies i, en qualsevol cas, privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors per un temps superior a un any i fins a quatre anys.»

Cent trenta-quatrè. S'afegeix un paràgraf segon a l'article 381, amb el text següent:

«En tot cas, es considera que hi ha temeritat manifesta i perill concret per a la vida o la integritat de les persones en els casos de conducció sota els efectes de begudes alcohòliques amb altes taxes d'alcohol a la sang i amb un excés desproporcionat de velocitat respecte dels límits establerts.»

Cent trenta-cinquè. Es modifica el paràgraf inicial de l'article 382, en els termes següents:

«Ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys o una multa de 12 a 24 mesos el qui originari un risc greu per a la circulació d'alguna de les maneres següents:»

Cent trenta-sisè. Es modifica l'article 386, que queda redactat de la manera següent:

«Ha de ser castigat amb la pena de presó de vuit a 12 anys i multa del dècuple del valor aparent de la moneda:

1r El qui alteri la moneda o fabriqui moneda falsa.

2n El qui introdueixi al país o exporti moneda falsa o alterada.

3r El qui transporti, expengui o distribueixi, en connivència amb el falsificador, alterador, introduïdor o exportador, moneda falsa o alterada.

La tinença de moneda falsa per expendre-la o distribuir-la es castiga amb la pena inferior en un o dos graus, atenent el valor d'aquella i el grau de connivència amb els autors esmentats en els números anteriors. S'imposa la mateixa pena al qui, sabent-la falsa, adquireixi moneda a fi de posar-la en circulació.

El qui, havent rebut de bona fe moneda falsa, l'expengui o la distribueixi després de constar-li la seva falsedat, ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 24 mesos, si el valor aparent de la moneda és superior a 400 euros.

Si el culpable pertany a una societat, organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats, el jutge o tribunal pot imposar alguna o algunes de les conseqüències que preveu l'article 129 d'aquest Codi.»

Cent trenta-setè. Es modifica l'article 387, que queda redactat de la manera següent:

«Als efectes de l'article anterior, s'entén per moneda la metàl·lica i paper moneda de curs legal. Als mateixos efectes, es consideren moneda les targetes de crèdit, les de dèbit i les altres targetes que es puguin utilitzar com a mitjà de pagament, així com els xecs de viatge. Igualment, s'equiparen a la moneda nacional les d'altres països de la Unió Europea i les estrangeres.»

Cent trenta-vuitè. Es modifica l'article 389, que queda redactat de la manera següent:

«El qui falsifiqui o expengui, en connivència amb el falsificador, segells de correus o efectes timbrats, o els introdueixi a Espanya coneixent-ne la falsedat, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a tres anys.

L'adquirent de bona fe de segells de correus o efectes timbrats que, coneixent-ne la falsedat, els distribueixi o utilitzi en una quantitat superior a 400 euros ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 24 mesos.»

Cent trenta-novè. Es modifica l'apartat 3 de l'article 432, que queda redactat de la manera següent:

«3. Quan la sostracció no assoleixi la quantitat de 4.000 euros, s'han d'imposar les penes de multa superior a dos i fins a quatre mesos, presó de sis mesos a tres anys i suspensió de feina o càrrec públic per un temps de fins a tres anys.»

Cent quarantè. Es modifica l'article 443, que queda redactat de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a dos anys i inhabilitació absoluta per un temps de sis a 12 anys, l'autoritat o funcionari públic que sol·liciti sexualment una persona que, per a si mateixa o per al seu cònjuge o una altra persona amb la qual estigui lligada de forma estable per una relació d'afectivitat anàloga, ascendent, descendent, germà, per naturalesa, per adopció, o afí en els mateixos graus, tingui pretensions pendents de la resolució d'aquell o sobre les quals hagi d'evacuar informe o elevar consulta al seu superior.

2. El funcionari d'institucions penitenciàries o de centres de protecció o correcció de menors que sol·liciti sexualment una persona subjecta a la seva guarda ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i inhabilitació absoluta per un temps de sis a 12 anys.

3. Incorren en les mateixes penes quan la persona sol·licitada sigui ascendent, descendent, germà, per naturalesa, per adopció, o afins en els mateixos graus d'una persona que tingui sota la seva guarda. També incorre en aquestes penes quan la persona sol·licitada sigui cònjuge d'una persona que tingui sota la seva guarda o hi estigui lligada de forma estable per una relació d'afectivitat anàloga.»

Cent quaranta-unè. Es modifica l'article 444, que queda redactat de la manera següent:

«Les penes que preveu l'article anterior s'han d'imposar sense perjudici de les que corresponguin pels delictes contra la llibertat sexual efectivament comesos.»

Cent quaranta-dosè. S'afegeix un capítol X al títol XIX del llibre II amb la rúbrica següent:

«Dels delictes de corrupció en les transaccions comercials internacionals.»

Cent quaranta-tresè. Es modifica l'article 445, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui amb dons, presents, oferiments o promeses, corrompin o intentin corrompre, per si mateixos o per una persona interposada, les autoritats o funcionaris públics estrangers o d'organitzacions internacionals en l'exercici del seu càrrec en benefici d'aquests o d'un tercer, o atenguin les seves sollicituds sobre això, a fi que actuïn o s'abstinguin d'actuar en relació amb l'exercici de funcions públiques per aconseguir o conservar un contracte o un altre benefici irregular en la realització d'activitats econòmiques internacionals, han de ser castigats amb les penes que preveu l'article 423, en els casos respectius.

2. Si el culpable pertany a una societat, organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats, el jutge o tribunal pot imposar alguna o algunes de les conseqüències que preveu l'article 129 d'aquest Codi.»

Cent quaranta-quatrè. Es modifica el paràgraf a) de l'article 451.3r, que queda redactat de la manera següent:

«a) Que el fet encobert sigui constitutiu de traïció, homicidi del rei, de qualsevol dels seus ascendents o descendents, de la reina consort o del consort de la reina, del regent o d'algun membre de la regència, o del príncep hereu de la Corona, genocidi, delictes de lesa humanitat, delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat, rebel·lió, terrorisme o homicidi.»

Cent quaranta-cinquè. Se suprimeix el contingut de l'apartat 2 de l'article 461, i el contingut del seu apartat 3 passa a integrar l'apartat 2.

Cent quaranta-sisè. Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 463, que queden redactats de la manera següent:

«1. El qui, citat en la forma escaient, deixi de comparèixer voluntàriament, sense una causa justa, davant d'un jutjat o tribunal en un procés criminal amb reu en presó provisional, i provoqui la suspensió del judici oral, ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 24 mesos. Incorre en la pena de multa de sis a 10 mesos el qui, havent estat advertit, ho faci per segona vegada en una causa criminal sense reu en presó, n'hagi provocat o no la suspensió.»

«3. Si la suspensió té lloc, en el cas de l'apartat 1 d'aquest article, com a conseqüència de la incompareixença del jutge o membre del tribunal o de qui exerceixi les funcions de secretari judicial, s'ha d'imposar la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 24 mesos i, en qualsevol cas, inhabilitació especial per un temps de dos a quatre anys.»

Cent quaranta-setè. Es modifica l'article 468, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui trenquin la seva condemna, mesura de seguretat, presó, mesura cautelar, conducció o custòdia han de ser castigats amb la pena de presó de sis mesos a un any si estan privats de llibertat.

2. En els altres casos, s'ha d'imposar una multa de 12 a 24 mesos, llevat que es trenquin les pro-

hibicions a les quals es refereix l'apartat 2 de l'article 57 d'aquest Codi, cas en què es pot imposar la pena de presó de tres mesos a un any o la de treballs en benefici de la comunitat de 90 a 180 dies.»

Cent quaranta-vuitè. S'introdueix en el títol XX del llibre II del Codi penal («Delictes contra l'Administració de justícia») un capítol IX que queda rubricat com «Dels delictes contra l'Administració de justícia del Tribunal Penal Internacional».

Aquest nou capítol conté un article 471 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El testimoni que, intencionadament, falti a la veritat en el seu testimoni davant el Tribunal Penal Internacional, estant obligat a dir la veritat de conformitat amb les normes estatutàries i regles de procediment i prova d'aquest Tribunal, ha de ser castigat amb presó de sis mesos a dos anys. Si el fals testimoni es dona en contra de l'acusat, la pena ha de ser de presó de dos a quatre anys. Si a conseqüència del testimoni es dicta una decisió condemnatòria, s'ha d'imposar una pena de presó de quatre a cinc anys.

2. El qui presenti proves davant el Tribunal Penal Internacional sabent que són falses o que han estat falsificades ha de ser castigat amb les penes assenyalades a l'apartat anterior d'aquest article.

3. El qui intencionadament destrueixi o alteri proves, o interfereixi en les diligències de prova davant el Tribunal Penal Internacional ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a dos anys i multa de set a 12 mesos.

4. El qui corrompi un testimoni, n'obstrueixi la compareixença o el testimoniatge davant el Tribunal Penal Internacional o hi interfereixi ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i una multa de sis a 24 mesos.

5. Ha de ser castigat amb presó d'un a quatre anys i una multa de sis a 24 mesos qui posi traves a un funcionari del Tribunal, el corrompi o l'intimidi, per obligar-lo o induir-lo a no complir les seves funcions o que ho faci de manera indeguda.

6. El qui prengui represàlies contra un funcionari del Tribunal Penal Internacional per raó de funcions que hagi exercit ell o un altre funcionari ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a quatre anys i una multa de sis a 24 mesos. Incorre en la mateixa pena qui prengui represàlies contra un testimoni per la seva declaració davant el Tribunal.

7. El qui solliciti o accepti un suborn en qualitat de funcionari del Tribunal i en relació amb les seves funcions oficials incorre en la pena de presó de dos a cinc anys i una multa del triple del valor del do sol·licitat o acceptat.»

Cent quaranta-novè. Es modifica l'apartat 3 de l'article 502, que queda redactat de la manera següent:

«3. El qui, convocat davant d'una comissió parlamentària d'investigació, falti a la veritat en el seu testimoni ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any o una multa de 12 a 24 mesos.»

Cent cinquantesè. Es modifica l'apartat 4 de l'article 514, que queda redactat de la manera següent:

«4. Els qui impedeixin l'exercici legítim de les llibertats de reunió o manifestació, o pertorbin greument el desenvolupament d'una reunió o manifestació lícita han de ser castigats amb la pena de

presó de dos a tres anys si els fets es duen a terme amb violència, i amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 12 mesos si es cometen mitjançant vies de fet o qualsevol altre procediment il·legítim.»

Cent cinquanta-unè. Se suprimeix el número 6è de l'article 515.

Cent cinquanta-dosè. Es modifica l'article 524, que queda redactat de la manera següent:

«El qui en un temple, un lloc destinat al culte o en cerimònies religioses executi actes de profanació en ofensa dels sentiments religiosos legalment tutelats ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any o una multa de 12 a 24 mesos.»

Cent cinquanta-tresè. Es modifica l'article 526, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, faltant al respecte que es deu a la memòria dels morts, violi els sepulcres o sepultures, profani un cadàver o les seves cendres o, amb ànim d'ultratge, destrueixi, alteri o danyi les urnes funeràries, panteons, làpides o nínxols ha de ser castigat amb la pena de presó de tres a cinc mesos o una multa de sis a 10 mesos.»

Cent cinquanta-quatrè. Es modifica l'article 557, que queda redactat de la manera següent:

«1. Han de ser castigats amb la pena de presó de sis mesos a tres anys els qui, actuant en grup, i a fi d'atemptar contra la pau pública, alterin l'ordre públic i causin lesions a les persones, produeixin danys en les propietats, obstaculitzin les vies públiques o els seus accessos de manera perillosa per als que hi circulin, o envaeixin instal·lacions o edificis, sense perjudici de les penes que els puguin correspondre de conformitat amb altres preceptes d'aquest Codi.

2. S'ha d'imposar la pena superior en grau a les que preveu l'apartat precedent als autors dels actes damunt esmentats quan es produeixin en ocasió de la celebració d'esdeveniments o espectacles que congreguin un gran nombre de persones. Han de ser castigats amb una pena idèntica els qui a l'interior dels recintes on se celebren aquests esdeveniments alterin l'ordre públic mitjançant comportaments que provoquin o siguin susceptibles de provocar allaus o altres reaccions en el públic que posin en situació de perill una part o la totalitat dels assistents. En aquests casos també es pot imposar la pena de privació d'anar a esdeveniments o espectacles de la mateixa naturalesa per un temps superior fins a tres anys a la pena de presó imposada.»

Cent cinquanta-cinquè. Es modifica l'article 558, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb la pena de presó de tres a sis mesos o una multa de sis a 12 mesos els qui pertorbin greument l'ordre en l'audiència d'un tribunal o jutjat, en els actes públics propis de qualsevol autoritat o corporació, en un col·legi electoral, oficina o establiment públic, centre docent o amb motiu de la celebració d'espectacles esportius o culturals. En aquests casos també es pot imposar la pena de privació d'anar als llocs, esdeveniments o espectacles de la mateixa naturalesa per un temps superior fins a tres anys a la pena de presó imposada.»

Cent cinquanta-sisè. Es modifica l'article 561, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, amb ànim d'atemptar contra la pau pública, afirmi falsament l'existència d'aparells explosius o altres que puguin causar el mateix efecte, o de substàncies químiques, biològiques o tòxiques que puguin causar dany a la salut, ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any o una multa de 12 a 24 mesos, atesa l'alarma o la pertorbació de l'ordre efectivament produïda.»

Cent cinquanta-setè. Es modifica l'article 566, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els qui fabriquin, comercialitzin o establixin dipòsits d'armes o municions no autoritzats per les lleis o l'autoritat competent han de ser castigats:

1r Si es tracta d'armes o municions de guerra o d'armes químiques o biològiques, amb la pena de presó de cinc a 10 anys els promotors i organitzadors, i amb la de presó de tres a cinc anys els qui hagin cooperat a la seva formació.

2n Si es tracta d'armes de foc reglamentades o municions per a aquestes, amb la pena de presó de dos a quatre anys els promotors i organitzadors, i amb la de presó de sis mesos a dos anys els qui hagin cooperat a la seva formació.

3r Es castiga amb les mateixes penes, en els casos respectius, el tràfic d'armes o municions de guerra o de defensa, o d'armes químiques o biològiques.

2. Les penes que preveu el punt 1r de l'apartat anterior s'han d'imposar als qui desenvolupin o facin servir armes químiques o biològiques o iniciïn preparatius militars per usar-les.»

Cent cinquanta-vuitè. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 567, que queden redactats de la manera següent:

«1. Es considera dipòsit d'armes de guerra la fabricació, la comercialització o la tinença de qualsevol de les armes esmentades, amb independència del model o classe, encara que es trobin en peces desmuntades. Es considera dipòsit d'armes químiques o biològiques la seva fabricació, comercialització o tinença.

El dipòsit d'armes, en el vessant de comercialització, comprèn tant l'adquisició com la venda.

2. Es consideren armes de guerra les determinades així en les disposicions reguladores de la defensa nacional. Es consideren armes químiques o biològiques les determinades així en els tractats o convenis internacionals en què Espanya sigui part.

S'entén per desenvolupament d'armes químiques o biològiques qualsevol activitat consistent en la recerca o estudi de caràcter científic o tècnic encaminada a la creació d'una nova arma química o biològica o la modificació d'una de preexistent.»

Cent cinquanta-novè. Es modifica l'article 570, que queda redactat de la manera següent:

«1. En els casos que preveu aquest capítol es pot imposar la pena de privació del dret a tenir i portar armes per un temps superior en tres anys a la pena de presó imposada.

2. Igualment, si el delinqüent està autoritzat per fabricar o traficar amb alguna o algunes de les substàncies, armes i municions esmentades, a més de les penes assenyalades, ha de ser objecte d'inha-

bilitació especial per exercir la seva indústria o comerç per un temps de 12 a 20 anys.»

Cent seixantè. S'afegeix un capítol II bis al títol XXIV del llibre II del Codi penal, amb la rúbrica «Dels delictes de lesa humanitat».

Aquest nou capítol conté l'article 607 bis, que té la redacció següent:

«1. Són reus de delictes de lesa humanitat els qui cometin els fets que preveu l'apartat següent com a part d'un atac generalitzat o sistemàtic contra la població civil o contra una part d'aquesta.

En tot cas, es considera delictes de lesa humanitat la comissió d'aquests fets:

1r Per raó de la pertinença de la víctima a un grup o col·lectiu perseguit per motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos o de gènere o altres motius universalment reconeguts com a inacceptables d'acord amb el dret internacional.

2n En el context d'un règim institucionalitzat d'opressió i dominació sistemàtiques d'un grup racial sobre un o més grups racials i amb la intenció de mantenir aquest règim.

2. Els reus de delictes de lesa humanitat han de ser castigats:

1r Amb la pena de presó de 15 a 20 anys si causen la mort d'alguna persona.

S'aplica la pena superior en grau si es dona en el fet alguna de les circumstàncies que preveu l'article 139.

2n Amb la pena de presó de 12 a 15 anys si cometen una violació, i de quatre a sis anys de presó si el fet consisteix en qualsevol altra agressió sexual.

3r Amb la pena de presó de 12 a 15 anys si es produeix alguna de les lesions de l'article 149, i amb la de vuit a 12 anys de presó si sotmeten les persones a condicions d'existència que posin en perill la seva vida o pertorbin greument la seva salut o quan els produeixin alguna de les lesions que preveu l'article 150. S'aplica la pena de presó de quatre a vuit anys si cometen alguna de les lesions de l'article 147.

4t Amb la pena de presó de vuit a 12 anys si deporten o traslladen per la força, sense motius autoritzats pel dret internacional, una o més persones a un altre Estat o lloc, mitjançant l'expulsió o altres actes de coacció.

5è Amb la pena de presó de sis a vuit anys si forcen l'embaràs d'alguna dona amb intenció de modificar la composició ètnica de la població, sense perjudici de la pena que correspongui, si s'escau, per altres delictes.

6è Amb la pena de presó de 12 a 15 anys quan detinguin alguna persona i es neguin a reconèixer l'esmentada privació de llibertat o a donar raó de la sort o del parador de la persona detinguda.

7è Amb la pena de presó de vuit a 12 anys si detenen un altre i el priven de la seva llibertat, amb infracció de les normes internacionals sobre la detenció.

S'ha d'imposar la pena inferior en grau quan la detenció duri menys de quinze dies.

8è Amb la pena de quatre a vuit anys de presó si cometen tortura greu sobre persones que tinguin sota la seva custòdia o control, i amb la de presó de dos a sis anys si és menys greu.

Als efectes d'aquest article, s'entén per tortura el sotmetiment de la persona a sofriments físics o psíquics.

La pena que preveu aquest número s'ha d'imposar sense perjudici de les penes que corresponguin, si s'escau, pels atemptats contra altres drets de la víctima.

9è Amb la pena de presó de quatre a vuit anys si cometen alguna de les conductes relatives a la prostitució recollides a l'article 187.1, i amb la de sis a vuit anys en els casos que preveu l'article 188.1.

S'ha d'imposar la pena de sis a vuit anys als qui traslladin persones d'un lloc a un altre, per tal d'explotar-les sexualment, emprant violència, intimidació o engany, o abusant d'una situació de superioritat o de necessitat o de vulnerabilitat de la víctima.

Quan les conductes que preveuen el paràgraf anterior i l'article 188.1 es cometin sobre menors d'edat o incapaces, s'han d'imposar les penes superiors en grau.

10è Amb la pena de presó de quatre a vuit anys si sotmeten alguna persona a esclavatge o la hi mantenen. Aquesta pena s'aplica sense perjudici de les que, si s'escau, corresponguin pels atemptats concrets comesos contra els drets de les persones.

S'entén per esclavatge la situació de la persona sobre la qual un altre exerceix, fins i tot de fet, tots o alguns dels atributs del dret de propietat, com ara comprar-la, vendre-la, prestar-la o donar-la en canvi.»

Cent seixanta-unè. L'actual paràgraf 6è de l'article 608 passa a ser el paràgraf 7è. S'introdueix un nou paràgraf 6è al mateix article amb la redacció següent:

«6è El personal de Nacions Unides i personal associat, protegits per la Convenció sobre la seguretat del personal de les Nacions Unides i del personal associat, de 9 de desembre de 1994.»

Cent seixanta-dosè. Es modifica l'article 610, que queda redactat de la manera següent:

«El qui, en ocasió d'un conflicte armat, emproï o ordeni emprar mètodes o mitjans de combat prohibits o destinats a causar sofriments innecessaris o mals superflus, així com els concebuts per causar o dels quals fonamentalment es pugui preveure que causin danys extensos, duradors i greus al medi ambient natural, i comprometin així la salut o la supervivència de la població, o ordeni no donar quarter, ha de ser castigat amb la pena de presó de 10 a 15 anys, sense perjudici de la pena que correspongui pels resultats produïts.»

Cent seixanta-tresè. Els actuals apartats 4t, 5è, 6è i 7è de l'article 611 passen a ser els paràgrafs 6è, 7è, 8è i 9è. S'introdueixen dos nous paràgrafs 4t i 5è al mateix article amb la redacció següent:

«4t Deporti, traslladi de manera forçosa, prengui com a ostatge o detingui o confini il·legalment qualsevol persona protegida o la utilitzi per posar certs punts, zones o forces militars a cobert dels atacs de la part adversa.

5è Traslladi i faci assentar, directament o indirectament, en territori ocupat població de la part ocupant perquè hi resideixi de manera permanent.»

Cent seixanta-quatrè. Es modifiquen els apartats 1r, 2n i 3r de l'article 612, que queden redactats de la manera següent:

«1r Violi expressament la protecció deguda a hospitals, instal·lacions, material, unitats i mitjans

de transport sanitari, camps de presoners, zones i localitats sanitàries i de seguretat, zones neutralitzades, llocs d'internament de la població civil, localitats no defensades i zones desmilitaritzades, donades a conèixer pels signes o senyals distintius apropiats.

2n Exerceixi violència sobre el personal sanitari o religiós o integrant de la missió mèdica, o de les societats de socors o contra el personal habilitat per usar els signes o senyals distintius dels convenis de Ginebra, de conformitat amb el dret internacional.

3r Injuriï greument qualsevol persona protegida, la privi de l'aliment indispensable o l'assistència mèdica necessària o no l'hi procuri, o la faci objecte de tractes humiliants o degradants, ometi informar-la, sense demora justificada i de forma comprensible, de la seva situació, imposi càstigs col·lectius per actes individuals o violi les prescripcions sobre l'allotjament de dones i famílies o sobre protecció especial de dones i infants establertes en els tractats internacionals en què Espanya sigui part.»

Cent seixanta-cinquè. Es modifiquen el primer paràgraf i la lletra a) de l'apartat 1 de l'article 613, que queden redactats de la manera següent:

«1. Ha de ser castigat amb la pena de presó de quatre a sis anys el qui, en ocasió d'un conflicte armat, faci o ordeni fer alguna de les accions següents:

a) Ataqüi o faci objecte de represàlies o actes d'hostilitat contra béns culturals o llocs de culte, clarament reconeguts, que constitueixen el patrimoni cultural o espiritual dels pobles, i als quals s'hagi conferit protecció en virtut d'acords especials, o béns culturals sota protecció reforçada, i com a conseqüència causi extenses destruccions, sempre que aquests béns no estiguin situats en la immediata proximitat d'objectius militars o no siguin utilitzats en suport de l'esforç militar de l'adversari.»

Cent seixanta-sisè. Al capítol III del títol XXIV del llibre II («Dels delictes contra les persones i béns protegits en cas de conflicte armat») s'introdueix un article 614 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Quan qualsevol de les conductes que conté aquest capítol formin part d'un pla o política o es cometin a gran escala, s'han d'aplicar les respectives penes en la meitat superior.»

Cent seixanta-setè. Al capítol IV del títol XXIV del llibre II («Disposicions comunes») s'introdueix un article 615 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. L'autoritat o cap militar o qui actuï efectivament com a tal que no adopti les mesures al seu abast per evitar la comissió, per les forces sotmeses al seu comandament o control efectiu, d'algun dels delictes compresos als capítols II, II bis i III d'aquest títol, ha de ser castigat amb la mateixa pena que els autors.

2. Si la conducta anterior es duu a terme per imprudència greu, la pena és la inferior en un o dos graus.

3. L'autoritat o cap militar o qui actuï efectivament com a tal que no adopti les mesures al seu abast perquè siguin perseguits els delictes compresos als capítols II, II bis i III d'aquest títol comesos per les persones sotmeses al seu comandament

o control efectiu ha de ser castigat amb la pena inferior en dos graus a la dels autors.

4. El superior no comprès als apartats anteriors que, en l'àmbit de la seva competència, no adopti les mesures al seu abast per evitar la comissió pels seus subordinats d'algun dels delictes compresos als capítols II, II bis i III d'aquest títol ha de ser castigat amb la mateixa pena que els autors.

5. El superior que no adopti les mesures al seu abast perquè siguin perseguits els delictes compresos als capítols II, II bis i III d'aquest títol comesos pels seus subordinats ha de ser castigat amb la pena inferior en dos graus a la dels autors.

6. El funcionari o autoritat que, sense incórrer en les conductes que preveuen els apartats anteriors, i faltant a l'obligació del seu càrrec, deixi de promoure la persecució d'algun dels delictes dels compresos als capítols II, II bis i III d'aquest títol de què tingui notícia ha de ser castigat amb la pena d'inhabilitació especial per a feina o càrrec públic per un temps de dos a sis anys.»

Cent seixanta-vuitè. Al capítol IV del títol XXIV del llibre II («Disposicions comunes») s'introdueix un article 616 bis, que queda redactat de la manera següent:

«El que disposa l'article 20.7è d'aquest Codi en cap cas no és aplicable als qui compleixin mandats de cometre o participar en els fets inclosos als capítols II i II bis d'aquest títol.»

Cent seixanta-novè. Es modifica l'article 617, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui, per qualsevol mitjà o procediment, causi a un altre una lesió no definida com a delicte en aquest Codi ha de ser castigat amb la pena de localització permanent de sis a 12 dies o una multa d'un a dos mesos.

2. El qui colpegi o maltracti d'obra un altre sense causar-li lesió ha de ser castigat amb la pena de localització permanent de dos a sis dies o una multa de 10 a 30 dies.»

Cent setantè. Es modifica l'article 618, que queda redactat de la manera següent:

«1. Han de ser castigats amb la pena de localització permanent de sis a 12 dies o una multa de 12 a 24 dies els qui, havent trobat abandonat un menor d'edat o un incapac, no el presentin a l'autoritat o a la seva família o no li prestin, si s'escau, l'auxili que les circumstàncies requereixin.

2. El qui incompleixi obligacions familiars establertes en un conveni judicialment aprovat o una resolució judicial en els casos de separació legal, divorci, declaració de nul·litat del matrimoni, procés de filiació o procés d'aliments a favor dels seus fills, que no constitueixi delicte, ha de ser castigat amb la pena de multa de 10 dies a dos mesos o treballs en benefici de la comunitat d'un a 30 dies.»

Cent setanta-unè. Es modifica l'article 620, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb la pena de multa de 10 a 20 dies:

1r Els qui, de manera lleu, amenacin un altre amb armes o altres instruments perillosos, o els treguin en una baralla, si no és en justa defensa, i llevat que el fet sigui constitutiu de delicte.

2n Els qui causin a un altre una amenaça, coacció, injúria o vexació injusta de caràcter lleu.

Els fets descrits als dos números anteriors només són perseguibles mitjançant denúncia de la persona ofesa o del seu representant legal.

En els casos del número 2n d'aquest article, quan l'ofès sigui alguna de les persones a les quals es refereix l'article 173.2, la pena és la de localització permanent de quatre a vuit dies, sempre en un domicili diferent i allunyat del de la víctima, o treballs en benefici de la comunitat de cinc a 10 dies. En aquests casos no és exigible la denúncia a la qual es refereix el paràgraf anterior d'aquest article, excepte per a la persecució de les injúries.»

Cent setanta-dosè. Es modifiquen els apartats 3 i 4 de l'article 621, que queden redactats de la manera següent:

«3. Els qui per imprudència lleu causin una lesió constitutiva de delictes han de ser castigats amb pena de multa de 10 a 30 dies.

4. Si el fet es comet amb vehicle de motor o ciclomotor, es pot imposar a més la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors per un temps de tres mesos a un any.»

Cent setanta-tresè. Es modifica l'article 623, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb localització permanent de quatre a 12 dies o una multa d'un a dos mesos:

1. Els qui cometin furt, si el valor del que s'ha furat no passa de 400 euros.

2. Els qui realitzin la conducta descrita a l'article 236, sempre que el valor de la cosa no passi de 400 euros.

3. Els qui sostreguin o utilitzin sense la deguda autorització, sense ànim d'apropiar-se'n, un vehicle de motor o ciclomotor d'altri, si el valor del vehicle utilitzat no passa de 400 euros.

Si el fet s'executa emprant força en les coses, s'ha d'imposar la pena en la meitat superior. Si es fa amb violència o intimidació en les persones, s'ha de penar de conformitat amb el que disposa l'article 244.

4. Els qui cometin estafa, apropiació indeguda, o defraudació d'electricitat, gas, aigua o un altre element, energia o fluid, o en equips terminals de telecomunicació, en una quantia no superior a 400 euros.»

Cent setanta-quatrè. Es modifica l'article 624, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui executi els actes compresos a l'article 246 ha de ser castigat amb una multa de 10 a 30 dies si la utilitat no passa de 400 euros o no és estimable, sempre que hi hagi denúncia del perjudicat.

2. Ha de ser castigat amb una multa de 10 dies a dos mesos el qui executi els actes que preveu l'article 247, si la utilitat reportada no passa de 400 euros.»

Cent setanta-cinquè. Es modifica l'article 625, que queda redactat de la manera següent:

«1. Han de ser castigats amb la pena de localització permanent de dos a 12 dies o una multa de 10 a 20 dies els qui intencionadament causin danys l'import dels quals no passi de 400 euros.

2. S'imposa la pena en la meitat superior si els danys es causen als llocs o béns als quals es refereix l'article 323 d'aquest Codi.»

Cent setanta-sisè. Es modifica l'article 626, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui desllueixin béns immobles de domini públic o privat, sense la deguda autorització de l'Administració o dels seus propietaris, han de ser castigats amb la pena de localització permanent de dos a sis dies o tres a nou dies de treballs en benefici de la comunitat.»

Cent setanta-setè. Es modifica l'article 627, que queda redactat de la manera següent:

«El qui defraudi a la hisenda de la Comunitat Europea més de 4.000 euros, per qualsevol dels procediments descrits a l'article 305, ha de ser castigat amb una multa d'un a dos mesos.»

Cent setanta-vuitè. Es modifica l'article 628, que queda redactat de la manera següent:

«El qui defraudi els pressupostos generals de la Comunitat Europea, o altres administrats per aquesta, o obtingui indegudament fons d'aquestes, per algun dels procediments descrits als articles 306 i 309, en una quantia superior a 4.000 euros, ha de ser castigat amb la pena de multa d'un a dos mesos.»

Cent setanta-novè. Es modifica l'article 629, que queda redactat de la manera següent:

«Han de ser castigats amb la pena de localització permanent de dos a vuit dies o una multa de 20 a 60 dies els qui, havent rebut de bona fe moneda, bitllets, segells de correus o efectes timbrats falsos, els expenguin en una quantitat que no passi de 400 euros, sabent-ne la falsedat.»

Cent vuitantè. Es modifica l'article 630, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui abandonin xeringues, en tot cas, o altres instruments perillosos de manera o amb circumstàncies que puguin fer mal a les persones o contagiar malalties, o en llocs freqüentats per menors, han de ser castigats amb les penes de localització permanent de sis a 10 dies o una multa d'un a dos mesos.»

Cent vuitanta-unè. Es modifica l'article 631, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els amos o encarregats de la custòdia d'animals ferotges o danyosos que els deixin solts o en condicions de causar mal han de ser castigats amb la pena de multa de 20 a 30 dies.

2. Els qui abandonin un animal domèstic en condicions en les quals pugui perillar la seva vida o la seva integritat han de ser castigats amb la pena de multa de 10 a 30 dies.»

Cent vuitanta-dosè. Es modifica l'article 632, que queda redactat de la manera següent:

«1. El qui talli, tali, cremi, arrenqui o recollecti alguna espècie o subespècie de flora amenaçada o dels seus propàguls, sense perjudici greu per al medi ambient, ha de ser castigat amb la pena de multa de 10 a 30 dies o treballs en benefici de la comunitat de 10 a 20 dies.

2. Els qui maltractin cruelment els animals domèstics o qualssevol altres en espectacles no autoritzats legalment sense incórrer en els casos que preveu l'article 337 han de ser castigats amb la pena de multa de 20 a 60 dies o treballs en benefici de la comunitat de 20 a 30 dies.»

Cent vuitanta-tresè. Es modifica l'article 633, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui pertorbin lleument l'ordre en l'audiència d'un tribunal o jutjat, en els actes públics, en espectacles esportius o culturals, solemnitats o reunions nombroses han de ser castigats amb les penes de localització permanent de dos a 12 dies i multa de 10 a 30 dies.»

Cent vuitanta-quatrè. Es modifica l'article 635, que queda redactat de la manera següent:

«Ha de ser castigat amb la pena de localització permanent de dos a 10 dies o una multa d'un a dos mesos el qui es mantingui contra la voluntat del seu titular, fora de les hores d'obertura, al domicili d'una persona jurídica pública o privada, despatx professional o oficina o establiment mercantil o local obert al públic.»

Cent vuitanta-cinquè. Es modifica l'article 636, que queda redactat de la manera següent:

«Els qui exerceixin activitats sense tenir les assegurances obligatòries de responsabilitat civil que s'exigeixin legalment per exercir-les han de ser castigats amb la pena de multa d'un a dos mesos.

No es considera compresa entre les activitats a les quals es refereix el paràgraf anterior la conducció de vehicles de motor i ciclomotors.»

Cent vuitanta-sisè. Es modifica l'article 637, que queda redactat de la manera següent:

«El qui faci servir públicament i indegudament un uniforme, vestit, insígnia o condecoració oficials, o s'atribueixi públicament la qualitat de professional emparada per un títol acadèmic que no posseeixi, ha de ser castigat amb la pena de localització permanent de dos a 10 dies o una multa de 10 a 30 dies.»

Disposició transitòria primera.

1. Els delictes i faltes comesos fins al dia que entri en vigor aquesta Llei es jutgen d'acord amb la legislació penal vigent en el moment de la comissió. Això no obstant, s'aplica aquesta Llei, una vegada entri en vigor, si les seves disposicions són més favorables per al reu, encara que els fets hagin estat comesos abans de l'entrada en vigor.

2. Per determinar quina és la llei més favorable s'ha de tenir en compte la pena que correspondria al fet enjudiciat amb l'aplicació de les normes completes del Codi actual i de la reforma que conté aquesta Llei.

3. En tot cas, el reu ha de ser oït.

Disposició transitòria segona.

El Consell General del Poder Judicial, en l'àmbit de les competències que li atribueix l'article 98 de la Llei orgànica del poder judicial, pot assignar a un o diversos dels jutjats penals o seccions de les audiències provincials dedicats en règim d'exclusivitat a l'execució de sentències penals la revisió de les sentències fermes dictades abans de la vigència d'aquesta Llei.

Els jutges o tribunals esmentats han de revisar les sentències fermes i aquelles en què el penat estigui complint efectivament la pena, i han d'aplicar la disposició més favorable considerada taxativament i no per l'exercici de l'arbitri judicial. En les penes privatives de llibertat no es considera més favorable aquesta Llei quan la durada de la pena anterior imposada al fet amb les seves circumstàncies també és imposable d'acord amb aquesta reforma del Codi. Se n'exceptua el cas en què aquesta

Llei contingui per al mateix fet la previsió alternativa d'una pena no privativa de llibertat; en aquest cas, s'ha de revisar la sentència.

No es revisen les sentències en les quals el compliment de la condemna estigui suspès, sense perjudici de fer-ho en cas que es revoqui la suspensió i abans de procedir al compliment efectiu de la condemna suspesa. S'aplica la mateixa regla si el penat està en període de llibertat condicional.

Tampoc no es revisen les sentències en les quals, d'acord amb la redacció anterior dels articles del Codi i aquesta reforma, correspongui, exclusivament, una pena de multa.

Disposició transitòria tercera.

No s'han de revisar les sentències en les quals la pena estigui executada o suspesa, encara que estiguin pendents d'executar altres pronunciaments de la decisió, així com les ja totalment executades, sense perjudici que el jutge o tribunal que en el futur les pugui tenir en compte a efectes de reincidència hagi d'examinar prèviament si el fet penat en aquestes ha deixat de ser delictes o li pot correspondre una pena inferior a la imposada al seu dia, de conformitat amb aquesta Llei.

En els casos d'indult parcial, no s'han de revisar les sentències quan la pena resultant que compleixi el condemnat estigui compresa en un marc imposable inferior respecte a aquesta Llei.

Disposició transitòria quarta.

En els casos en els quals la pena que pugui correspondre per l'aplicació d'aquesta Llei sigui la de localització permanent, s'ha de considerar, per valorar-ne la gravetat comparativa, que cada dia de localització permanent equival a un dia de presó.

Disposició transitòria cinquena.

En les sentències dictades d'acord amb la legislació que es deroga i que no siguin fermes perquè estan pendents de recurs s'han d'observar, una vegada transcorregut el període de vacatio, les regles següents:

a) Si es tracta d'un recurs d'apel·lació, les parts poden invocar i el jutge o tribunal pot aplicar d'ofici els preceptes de la nova Llei, quan siguin més favorables al reu.

b) Si es tracta d'un recurs de cassació encara no formalitzat el recurrent pot assenyalar les infraccions legals basant-se en els preceptes de la nova Llei.

c) Si, interposat recurs de cassació, s'està substanciant, s'ha de passar de nou al recurrent, d'ofici o a instància de part, pel termini de vuit dies perquè adapti, si ho considera procedent, els motius de cassació allegats als preceptes de la nova llei, i del recurs modificat així s'han d'instruir les parts interessades, el fiscal i el magistrat ponent, continuant la tramitació conforme a dret.

Disposició final primera.

Primer. S'introdueixen les modificacions següents als articles 282 bis, 326, 363, 503, 504, 508, 509, 510, 544 bis i 801 de la Llei d'enjudiciament criminal:

a) S'afegeix un nou paràgraf d) a l'apartat 4 de l'article 282 bis, amb la redacció següent:

«d) Delictes relatius a la propietat intel·lectual i industrial previstos als articles 270 a 277 del Codi penal.»

Els antics paràgrafs d), e), f), g), h) i), j) i k) d'aquest apartat passen a ser els paràgrafs e), f), g), h), i), j), k) i l), respectivament.

b) S'afegeix un paràgraf tercer a l'article 326, amb el contingut següent:

«Quan es posi de manifest l'existència d'empremtes o vestigis l'anàlisi biològica dels quals pugui contribuir a esclarir el fet investigat, el jutge d'instrucció ha d'adoptar o ordenar a la policia judicial o al metge forense que adopti les mesures necessàries perquè la recollida, la custòdia i l'examen d'aquelles mostres es verifiqui en condicions que garanteixin la seva autenticitat, sense perjudici del que estableix l'article 282.»

c) S'afegeix un segon paràgraf a l'article 363, amb la redacció següent:

«Sempre que concorrin raons acreditades que ho justifiquin, el jutge d'instrucció pot acordar, en resolució motivada, l'obtenció de mostres biològiques del sospitós que siguin indispensables per determinar el seu perfil d'ADN. Amb aquest fi, pot decidir la pràctica dels actes d'inspecció, reconeixement o intervenció corporal que siguin adequats als principis de proporcionalitat i raonabilitat.»

d) Es modifica la redacció del paràgraf c) de l'article 503.1.3r en els termes següents:

«c) Evitar que l'imputat pugui actuar contra béns jurídics de la víctima, especialment quan aquesta sigui alguna de les persones a les quals es refereix l'article 173.2 del Codi penal. En aquests casos no és aplicable el límit que estableix l'ordinal 1r d'aquest apartat respecte de la pena.»

e) Es modifica la redacció del primer paràgraf de l'apartat 2 de l'article 504, en els termes següents:

«Quan la presó provisional s'hagi decretat en virtut del que preveuen els paràgrafs a) o c) de l'apartat 1.3r o l'apartat 2 de l'article anterior, la durada no pot passar d'un any si el delicte té assenyalada una pena privativa de llibertat igual o inferior a tres anys, o de dos anys si la pena privativa de llibertat assenyalada per al delicte és superior a tres anys. Això no obstant, quan concorrin circumstàncies que facin preveure que la causa no pot ser jutjada en aquells terminis, el jutge o tribunal, en els termes que preveu l'article 505, pot acordar mitjançant una interlocutòria una sola pròrroga de fins a dos anys si el delicte té assenyalada pena privativa de llibertat superior a tres anys, o de fins a sis mesos si el delicte té assenyalada una pena igual o inferior a tres anys.»

f) S'afegeix un nou apartat 6 a l'article 504, amb la redacció següent:

«6. Quan la mesura de presó provisional acordada passi de les dues terceres parts de la seva durada màxima, el jutge o tribunal que conegui de la causa i el ministeri fiscal han de comunicar respectivament aquesta circumstància al president de la sala de govern i al fiscal en cap del tribunal corresponent, amb la finalitat que s'adoptin les mesures necessàries per imprimir a les actuacions la màxima celeritat. A aquests efectes, la tramitació del procediment té preferència respecte de tots els altres.»

g) Es modifica la redacció de l'article 508, en els termes següents:

«1. El jutge o tribunal pot acordar que la mesura de presó provisional de l'imputat es dugui a terme al seu domicili, amb les mesures de vigilància que

siguin necessàries, quan per raó de malaltia l'internament comporti un perill greu per a la seva salut. El jutge o tribunal pot autoritzar que l'imputat surti del seu domicili durant les hores necessàries per al tractament de la malaltia, sempre amb la vigilància necessària.

2. En els casos en què l'imputat estigui sotmès a tractament de desintoxicació o deshabitació a substàncies estupefaents i l'ingrés a presó pugui frustrar el resultat del tractament, la mesura de presó provisional pot ser substituïda per l'ingrés en un centre oficial o d'una organització legalment reconeguda per continuar el tractament, sempre que els fets objecte del procediment siguin anteriors al seu inici. En aquest cas l'imputat no pot sortir del centre sense l'autorització del jutge o tribunal que hagi acordat la mesura.»

h) Es modifica la redacció de l'article 509, en els termes següents:

«1. El jutge d'instrucció o tribunal pot acordar excepcionalment la detenció o presó incomunicades per evitar que se sostreguin a l'acció de la justícia persones suposadament implicades en els fets investigats, que aquestes puguin actuar contra béns jurídics de la víctima, que s'ocultin, alterin o destrueixin proves relacionades amb la seva comissió, o que es cometin nous fets delictius.

2. La incomunicació ha de durar el temps estrictament necessari per practicar amb urgència diligències tendents a evitar els perills a què es refereix l'apartat anterior. La incomunicació no es pot estendre més enllà de cinc dies. En els casos en els quals la presó s'acordi en causa per algun dels delictes als quals es refereix l'article 384 bis o altres delictes comesos concertadament i de forma organitzada per dues persones o més, la incomunicació es pot prorrogar per un altre termini no superior a cinc dies. Això no obstant, en aquests mateixos casos, el jutge o tribunal que conegui de la causa pot manar que el pres torni a quedar comunicat, fins i tot després d'haver estat posat en comunicació, sempre que el desenvolupament ulterior de la investigació o de la causa ofereixi mèrits per a això. Aquesta segona incomunicació no ha de passar en cap cas de tres dies.

3. La interlocutòria en què s'acordi la incomunicació o, si s'escau, la seva pròrroga ha d'expressar els motius pels quals s'ha adoptat la mesura.»

i) S'afegeix un nou apartat 4 a l'article 510, amb la redacció següent:

«4. El pres sotmès a incomunicació que ho sol·liciti té dret a ser reconegut per un segon metge forense designat pel jutge o tribunal competent per conèixer dels fets.»

j) L'últim paràgraf de l'article 544 bis queda redactat de la manera següent:

«En cas d'incompliment per part de l'inculpat de la mesura acordada pel jutge o tribunal, aquest ha de convocar la compareixença que regula l'article 505 per a l'adopció de la presó provisional en els termes de l'article 503, de l'ordre de protecció que preveu l'article 544 ter o d'una altra mesura cautelar que impliqui una limitació superior de la seva llibertat personal, per a la qual cosa s'han de tenir en compte la incidència de l'incompliment, els seus motius, gravetat i circumstàncies, sense perjudici de les responsabilitats que puguin resultar de l'incompliment.»

k) L'article 801 passa a tenir la redacció següent:

«1. Sense perjudici de l'aplicació en aquest procediment de l'article 787, l'acusat pot prestar la seva conformitat davant el jutjat de guàrdia, i aquest dictar sentència de conformitat, quan concorrin els requisits següents:

1r Que no s'hagi constituït acusació particular i el ministeri fiscal hagi sol·licitat l'obertura del judici oral i, acordada així pel jutge de guàrdia, aquell hagi presentat en l'acte escrit d'acusació.

2n Que els fets objecte d'acusació hagin estat qualificats de delictes castigats amb pena de fins a tres anys de presó, amb pena de multa de qualsevol quantia o amb una altra pena de diferent naturalesa la durada de la qual no excedeixi els 10 anys.

3r Que, tractant-se de pena privativa de llibertat, la pena sol·licitada o la suma de les penes sol·licitades no superi, reduïda en un terç, els dos anys de presó.

2. Dins l'àmbit definit a l'apartat anterior, el jutjat de guàrdia ha de dur a terme el control de la conformitat prestada en els termes que preveu l'article 787 i, si s'escau, ha de dictar oralment sentència de conformitat que s'ha de documentar d'acord amb el que preveu l'apartat 2 de l'article 789, en la qual ha d'imposar la pena sol·licitada reduïda en un terç, encara que suposi la imposició d'una pena inferior al límit mínim que preveu el Codi penal. Si el fiscal i les parts personades expressen la seva decisió de no recórrer, el jutge, en el mateix acte, ha de declarar oralment la fermesa de la sentència i, si la pena imposada és privativa de llibertat, ha de resoldre el que sigui procedent sobre la seva suspensió o substitució.

3. Per acordar, si s'escau, la suspensió de la pena privativa de llibertat n'hi ha prou, als efectes del que disposa l'article 81.3a del Codi penal, amb el compromís de l'acusat de satisfer les responsabilitats civils que s'hagin originat en el termini prudencial que fixi el jutjat de guàrdia. Així mateix, en els casos en què, de conformitat amb l'article 87.1.1a del Codi penal, sigui necessària una certificació suficient per part d'un centre o servei públic o privat degudament acreditat o homologat que l'acusat està deshabituat o sotmès a tractament per a aquesta finalitat, per acceptar la conformitat i acordar la suspensió de la pena privativa de llibertat basta el compromís de l'acusat d'obtenir aquesta certificació en el termini prudencial que fixi el jutjat de guàrdia.

4. Dictada sentència de conformitat i practicat les actuacions a les quals es refereix l'apartat 2, el jutge de guàrdia ha d'acordar el que sigui procedent sobre la posada en llibertat o l'ingrés a la presó del condemnat i ha de fer els requeriments que en derivin, i remetre seguidament les actuacions junt amb la sentència redactada al jutjat penal que correspongui, que n'ha de continuar l'execució.

5. Si hi ha acusador particular en la causa, l'acusat, al seu escrit de defensa, pot prestar la seva conformitat amb la més greu de les acusacions segons el que preveuen els apartats anteriors.»

Segon. S'introdueixen les modificacions següents als articles 18, 25, 292, 338, 365, 544 ter, 759, 771, 776, 778, 787, 795, 796, 797, 798, 962, 965 i 966 de la Llei d'enjudiciament criminal:

a) El contingut de l'actual article 18 passa a ser l'apartat 1 del dit article, al qual s'afegeix un nou apartat 2 amb la redacció següent:

«2. Això no obstant, és competent per conèixer dels delictes connexos comesos per dues persones o més en diferents llocs, si ha precedit concert per a això, amb preferència als indicats a l'apartat ante-

rior, el jutge o tribunal del partit judicial seu de la corresponent audiència provincial, sempre que els diferents delictes s'hagin comès al territori d'una mateixa província i almenys un s'hagi perpetrat dins el partit judicial seu de la corresponent audiència provincial.»

b) S'afegeix un nou paràgraf entre els paràgrafs segon i tercer actuals de l'article 25, amb la redacció següent:

«Mentre no es dicti decisió judicial ferma que resolgui definitivament la qüestió promoguda o accepti la competència, el jutge d'instrucció que acordi la inhibició a favor d'un altre de la mateixa classe ha de continuar practicant totes les diligències necessàries per comprovar el delictes, esbrinar i identificar els possibles culpables i protegir els ofesos o perjudicats. A aquest efecte, la resolució que inicialment acordi la inhibició ha d'expressar aquesta circumstància, i únicament s'hi ha d'adjuntar testimoni de les actuacions. Dirimida la qüestió o acceptada la competència per resolució ferma, s'han de remetre les actuacions originals i les peces de convicció al jutge que sigui competent.»

c) S'afegeix un paràgraf segon a l'article 292, amb el contingut següent:

«La policia judicial ha de remetre amb l'atestat un informe que doni compte de les detencions anteriors i de l'existència de requisitòries per a la seva crida i cerca quan consti així a les seves bases de dades.»

d) S'introdueix un nou paràgraf entre els paràgrafs tercer i quart actuals de l'article 338, amb el contingut següent:

«El que disposen els dos paràgrafs anteriors també és aplicable als efectes intervinguts en relació amb la comissió de delictes contra la propietat intel·lectual i industrial, una vegada que aquests efectes hagin estat examinats pericialment.»

e) S'afegeix un segon paràgraf a l'article 365, amb el contingut següent:

«La valoració de les mercaderies sostretes en establiments comercials es fixa atenent el preu de venda al públic.»

f) L'apartat 1 de l'article 544 ter queda redactat de la manera següent:

«1. El jutge d'instrucció ha de dictar ordre de protecció per a les víctimes de violència domèstica en els casos en què, havent-hi indicis fundats de la comissió d'un delictes o falta contra la vida, integritat física o moral, llibertat sexual, llibertat o seguretat d'alguna de les persones esmentades a l'article 173.2 del Codi penal, resulti una situació objectiva de risc per a la víctima que requereixi l'adopció d'alguna de les mesures de protecció que regula aquest article.»

g) Es modifica el paràgraf segon de la regla 1a de l'article 759, en els termes següents:

«Quan la qüestió sorgeixi en la fase d'instrucció, cada un dels jutjats ha de continuar practicant en tot cas, fins que es dirimeixi definitivament la controvèrsia, les diligències conduents a la compro-

vació del delictes, a esbrinar i identificar els possibles culpables i protegir els ofesos o perjudicats, i ambdós jutjats s'han de remetre recíprocament testimoni de les actuacions i s'han de comunicar totes les diligències que practiquin.»

h) S'afegeix un segon paràgraf a la circumstància 1a de l'article 771, amb el text següent:

«La informació de drets a l'ofès o perjudicat que regula aquest article, quan es refereixi als delictes contra la propietat intel·lectual o industrial i, si s'escau, la seva citació o citació a termini en els diferents tràmits del procés, s'ha de fer a les persones, entitats o organitzacions que tinguin la representació legal dels titulars dels drets esmentats.»

i) Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 776, que passen a tenir la redacció següent:

«1. El secretari judicial ha d'informar l'ofès i el perjudicat dels seus drets, en els termes que preveuen els articles 109 i 110, quan prèviament no ho hagi fet la policia judicial. En particular, s'ha d'instruir de les mesures d'assistència a les víctimes que preveu la legislació vigent i dels drets esmentats a la regla 1a de l'article 771.

2. La impossibilitat de practicar aquesta informació per la policia judicial o pel secretari judicial en compareixença no impedeix la continuació del procediment, sense perjudici que es procedeixi a realitzar-la pel mitjà més ràpid possible.»

j) S'afegeix un nou apartat 6 a l'article 778, redactat en els termes següents:

«6. El jutge pot autoritzar al metge forense que assisteixi en lloc seu a l'aixecament del cadàver; en aquest cas s'ha d'adjuntar a les actuacions un informe que ha d'incorporar una descripció detallada del seu estat, identitat i circumstàncies, especialment totes les que tinguin relació amb el fet punible.»

k) Es modifica l'apartat 6 de l'article 787 i s'afegeix un nou apartat 7 al mateix article, amb el contingut següent:

«6. La sentència de conformitat s'ha de dictar oralment i s'ha de documentar d'acord amb el que preveu l'apartat 2 de l'article 789, sense perjudici de la seva redacció ulterior. Si el fiscal i les parts, coneguda la decisió, expressen la seva determinació de no recórrer, el jutge, en el mateix acte, ha de declarar oralment la fermesa de la sentència i s'ha de pronunciar, amb l'audiència prèvia de les parts, sobre la suspensió o la substitució de la pena imposada.

7. Únicament es pot recórrer contra les sentències de conformitat quan no hagin respectat els requisits o els termes de la conformitat, sense que l'acusat pugui impugnar per raons de fons la seva conformitat lliurement prestada.»

l) Es modifica la regla 2a de l'apartat 1 de l'article 795, en els termes següents:

«2a Que es tracti d'algun dels delictes següents:

a) Delictes de lesions, coaccions, amenaces o violència física o psíquica habitual, comesos contra les persones a què es refereix l'article 173.2 del Codi penal.

b) Delictes de furt.

c) Delictes de robatori.

d) Delictes de furt i robatori d'ús de vehicles.

e) Delictes contra la seguretat del trànsit.

f) Delictes de danys referits a l'article 263 del Codi penal.

g) Delictes contra la salut pública previstos a l'article 368, incís segon, del Codi penal.

h) Delictes flagrants relatius a la propietat intel·lectual i industrial previstos als articles 270, 273, 274 i 275 del Codi penal.»

m) Es modifica la regla 4a de l'apartat 1 de l'article 796, que queda redactada de la manera següent:

«4a També ha de citar els testimonis perquè compareguin al jutjat de guàrdia en el dia i l'hora que se'ls indiqui, i els ha d'advertir de les conseqüències de no comparèixer a la citació policial al jutjat de guàrdia. No és necessària la citació de membres de les forces i cossos de seguretat que hagin intervingut en l'atestat quan la seva declaració consti en el mateix atestat.»

n) S'afegeix un nou apartat 4 a l'article 796, amb el contingut següent:

«4. Als efectes de l'aplicació del procediment que regula aquest títol, quan la policia judicial tingui coneixement de la comissió d'un fet admissible en alguna de les circumstàncies que preveu l'apartat 1 de l'article 795, respecte del qual, no havent estat detingut ni localitzat el presumpte responsable, sigui tanmateix previsible la seva ràpida identificació i localització, ha de continuar les investigacions iniciades, que s'han de fer constar en un únic atestat, el qual s'ha d'enviar al jutjat de guàrdia tan aviat com el presumpte responsable sigui detingut o citat d'acord amb el que preveuen els apartats anteriors, i en qualsevol cas, dins els cinc dies següents. En aquests casos la instrucció de la causa correspon en exclusiva al jutjat de guàrdia que hagi rebut l'atestat.

El que disposa aquest apartat s'entén sense perjudici de donar coneixement immediatament al jutge de guàrdia i al ministeri fiscal de la comissió del fet i de la continuació de les investigacions per a la seva deguda constància.»

ñ) Es modifiquen les regles 5a i 8a de l'apartat 1 de l'article 797, el contingut de les quals passa a ser el següent:

«5a Ha de dur a terme, si s'escau, les informacions que preveu l'article 776.»

«8a Ha d'ordenar la citació, fins i tot verbal, de les persones que consideri necessari que compareguin davant seu. A aquests efectes no escau la citació de membres de les forces i cossos de seguretat que hagin intervingut en l'atestat la declaració dels quals consti al mateix atestat, llevat que, excepcionalment i mitjançant una resolució motivada, consideri imprescindible la seva nova declaració abans d'adoptar alguna de les resolucions que preveu l'article següent.»

o) S'afegeix un nou apartat 3 a l'article 797, amb el text següent:

«3. L'advocat designat per a la defensa també té habilitació legal per representar el seu defensat en totes les actuacions que es duguin a terme davant el jutge de guàrdia.»

p) Es modifica l'ordinal 1r de l'apartat 2 de l'article 798, que passa a tenir la redacció següent:

«1r En el cas que consideri suficients les diligències practicades, ha de dictar interlocutòria en forma oral, que s'ha de documentar i no és susceptible de cap recurs, i ordenar seguir el procediment del capítol següent, llevat que consideri procedent alguna de les decisions que preveuen les regles 1a i 3a de l'apartat 1 de l'article 779, cas en què ha de dictar la interlocutòria corresponent. Si el jutge de guàrdia reputa falta el fet que hagi donat lloc a la formació de les diligències, ha de procedir al seu enjudiciament immediat d'acord amb el que preveu l'article 963.»

q) Es fa una nova redacció de l'apartat 1 de l'article 962, en els termes següents:

«1. Quan la policia judicial tingui notícia d'un fet que presenti els caràcters de falta tipificada a l'article 617, a l'article 623.1 quan sigui flagrant o a l'article 620 del Codi penal, sempre que en aquest últim cas l'ofès sigui alguna de les persones a les quals es refereix l'article 173.2 del mateix Codi, l'enjudiciament del qual correspongui al jutjat d'instrucció al qual s'ha de lliurar l'atestat o a un altre del mateix partit judicial, ha de procedir de forma immediata a citar davant el jutjat de guàrdia els ofesos i perjudicats, el denunciador, el denunciat i els testimonis que puguin donar raó dels fets. En fer la citació s'ha d'advertir les persones citades de les respectives conseqüències de no comparèixer davant el jutjat de guàrdia. Així mateix, cal advertir-les que es pot fer el judici de faltes de forma immediata al jutjat de guàrdia, fins i tot encara que no compareguin, i que han de comparèixer amb els mitjans de prova de què intentin valer-se. Al denunciador i a l'ofès o perjudicat se'ls ha d'informar dels seus drets en els termes que preveuen els articles 109, 110 i 967.»

r) L'article 965 passa a tenir la redacció següent:

«1. Si no és possible celebrar el judici durant el servei de guàrdia, el jutjat ha de seguir les regles següents:

1a Si la competència per a l'enjudiciament correspon al mateix jutjat d'instrucció, ha de procedir en tot cas a l'assenyalament per a la celebració del judici de faltes i a les citacions procedents per al dia hàbil més pròxim possible dins els predeterminats a aquest fi, i en qualsevol cas en un termini no superior a set dies.

2a Si considera que la competència per a l'enjudiciament correspon a un altre jutjat, li ha de remetre les actuacions perquè aquest faci l'assenyalament del judici i les citacions d'acord amb el que disposa la regla anterior.

2. El Consell General del Poder Judicial, d'acord amb el que estableix l'article 110 de la Llei orgànica del poder judicial, ha de dictar els reglaments oportuns per a l'ordenació, coordinadament amb el ministeri fiscal, dels assenyalaments de judicis de faltes.»

s) Es modifica l'article 966, el contingut del qual passa a ser el següent:

«Les citacions per celebrar el judici de faltes que preveu l'article anterior s'han de fer al ministeri fis-

cal, excepte en els casos als quals es refereix l'apartat 2 de l'article 969, al querellant o denunciador, si n'hi ha, al denunciat i als testimonis i perits que puguin donar raó dels fets.»

Tercer. L'actual disposició addicional de la Llei d'enjudiciament criminal passa a ser disposició addicional primera, i s'afegeix a la Llei esmentada una nova disposició addicional segona, amb el contingut següent:

«Les mesures cautelars de presó provisional, la seva durada màxima i la seva cessació, així com les altres mesures cautelars adoptades en el curs dels procediments penals, s'han d'anotar en un registre central, d'àmbit nacional, que hi ha al Ministeri de Justícia.

El Govern, a proposta del Ministeri de Justícia, escoltats el Consell General del Poder Judicial i l'Agència de Protecció de Dades, ha de dictar les disposicions reglamentàries oportunes relatives a l'organització i les competències del registre central, i n'ha de determinar el moment de l'entrada en funcionament, així com el règim d'inscripció i cancel·lació dels assentaments i l'accés a la informació que contingui, assegurant en tot cas la seva confidencialitat.»

Quart. S'afegeix a la Llei d'enjudiciament criminal una nova disposició addicional tercera, amb el contingut següent:

«El Govern, a proposta conjunta dels ministeris de Justícia i d'Interior, i previs els informes legalment procedents, ha de regular mitjançant un real decret l'estructura, la composició, l'organització i el funcionament de la Comissió nacional sobre l'ús forense de l'ADN, a la qual correspon l'acreditació dels laboratoris facultats per contrastar perfils genètics en la investigació i persecució de delictes i la identificació de cadàvers, l'establiment de criteris de coordinació entre ells, l'elaboració dels protocols tècnics oficials sobre l'obtenció, la conservació i l'anàlisi de les mostres, la determinació de les condicions de seguretat en la seva custòdia i la fixació de totes les mesures que garanteixin l'estricta confidencialitat i reserva de les mostres, les anàlisis i les dades que se n'obtinguin, de conformitat amb el que estableixen les lleis.»

Disposició final segona.

La Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, queda modificada en els termes següents:

Primer. El primer paràgraf de l'article 8 queda redactat de la manera següent:

«El jutge de menors no pot imposar una mesura que suposi una restricció més gran de drets ni per un temps superior a la mesura sol·licitada pel ministeri fiscal o per l'acusador particular.»

Segon. L'article 25 queda redactat de la manera següent:

«Article 25. *De l'acusació particular.*

Es poden personar en el procediment com a acusadors particulars, deslliurats de les accions que preveu l'article 61 d'aquesta Llei, les persones directament ofeses pel delictes, els seus pares, els seus hereus o els seus representants legals si són menors d'edat o incapaços, amb les facultats i els

drets que deriven de ser part en el procediment, entre els quals hi ha, entre altres, els següents:

- a) Exercir l'acusació particular durant el procediment.
- b) Instar la imposició de les mesures a què es refereix aquesta Llei.
- c) Tenir vista de les actuacions i ser notificat de les diligències que se sol·licitin i s'acordin.
- d) Proposar proves que versin sobre el fet delictiu i les circumstàncies de la seva comissió, excepte pel que fa a la situació psicològica, educativa, familiar i social del menor.
- e) Participar en la pràctica de les proves, ja sigui en fase d'instrucció o en fase d'audiència; a aquests efectes, l'òrgan actuant pot denegar la pràctica de la prova d'acarament, si és sol·licitada, quan no sigui fonamental per a l'esbrinament dels fets o la participació del menor en aquests.
- f) Ser oït en tots els incidents que es tramitin durant el procediment.
- g) Ser oït en cas de modificació o de substitució de mesures imposades al menor.
- h) Participar en les vistes o audiències que es realitzin.
- i) Formular els recursos procedents d'acord amb aquesta llei.

Una vegada admesa pel jutge de menors la personació de l'acusador particular, se li han de traslladar totes les actuacions substanciades de conformitat amb aquesta Llei i se li ha de permetre intervenir en tots els tràmits en defensa dels seus interessos.»

Tercer. S'afegeix una disposició addicional sisena, que queda redactada de la manera següent:

«Avaluada l'aplicació d'aquesta Llei orgànica, escoltats el Consell General del Poder Judicial, el ministeri fiscal, les comunitats autònomes i els grups parlamentaris, el Govern ha d'impulsar les mesures orientades a sancionar amb més fermesa i eficàcia els fets delictius comesos per persones que, fins i tot sent menors, revesteixen una gravetat especial, com són els que preveuen els articles 138, 139, 179 i 180 del Codi penal.

Amb aquesta finalitat, s'ha d'establir la possibilitat de prolongar el temps d'internament, el seu compliment en centres on es reforcin les mesures de seguretat imposades i la possibilitat del seu compliment a partir de la majoria d'edat en centres penitenciaris.»

Disposició final tercera.

S'afegeix un nou paràgraf final a l'article 20 de la Llei hipotecària, segons el text refós aprovat pel Decret de 8 de febrer de 1946, en els termes següents:

«No es pot prendre anotació de demanda, embargament o prohibició de disposar, ni qualsevol altra prevista a la Llei, si el titular registral és una persona diferent d'aquella contra la qual s'ha dirigit el procediment. En els procediments criminals es pot prendre anotació d'embargament preventiu o de prohibició de disposar dels béns, com a mesura cautelar, quan segons el parer del jutge o tribunal hi hagi indicis racionals que el verdader titular és l'imputat, i ho ha de fer constar així en el manament.»

Disposició final quarta.

En aquesta Llei orgànica tenen caràcter de llei ordinària els preceptes que contenen l'apartat segon de la disposició final primera, l'apartat segon de la disposició final segona i la disposició final tercera, que han estat dictats en exercici del que disposa l'article 149.1.5a, 6a i 8a de la Constitució.

Disposició final cinquena.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor el dia 1 d'octubre de 2004, a excepció de la disposició final primera, la disposició final segona, la disposició final tercera i la disposició final quarta, que entren en vigor l'endemà de la publicació d'aquesta Llei orgànica en el «Butlletí Oficial de l'Estat», i dels apartats vuitanta-vuitè, vuitanta-novè i norantè de l'article únic, que modifiquen els articles 259, 260 i 261 del Codi penal, que entren en vigor el mateix dia que ho faci la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal.

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 25 de novembre de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

21539 LLEI 46/2003, de 25 de novembre, reguladora del Museu Nacional del Prado. («BOE» 283, de 26-11-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El Museu Nacional del Prado, des que va ser inaugurat el 1819 i al llarg de la seva història centenària, ha complert l'alta missió de conservar, exposar i enriquir el conjunt de les col·leccions i obres d'art que, vinculades estretament a la història d'Espanya, constitueixen una de les més elevades manifestacions d'expressió artística de valor universal reconegut.

El lloc que ocupa el Museu del Prado com a institució cultural rellevant del nostre país es fonamenta en l'extraordinària riquesa de les seves col·leccions, el valor artístic i la identitat històrica de les quals s'assenten en un origen singular i una formació exemplar. A grans trets, el seu patrimoni actual es basa en la integració de la col·lecció dels reis d'Espanya, els fons del vuitcentista Museu de la Trinitat procedents d'institucions religioses desamortitzades, i, finalment, un segle més tard, les obres del segle XIX segregades del també desaparegut Museu d'Art Modern.

Sense cap dubte, l'anomenada Col·lecció Reial constitueix, a més del patrimoni fundacional del Museu, el seu accent d'excel·lència més permanent. La formació